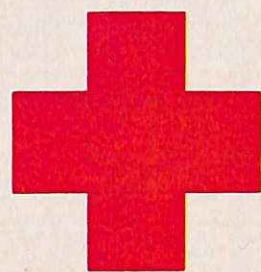

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ
ΕΡΥΘΡΟΣ
ΣΤΑΥΡΟΣ
ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1978

Ἡ διεύθυνση ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ γιὰ τοὺς νέους πού θέλουν ν' ἀκολουθήσουν πρακτικὸ στάδιο

Ἄν γίνω ΧΡΥΣΟΧΟΟΣ - ΑΡΓΥΡΟΧΟΟΣ

Ἄν γίνεις χρυσοχόος - ἀργυροχόος:

Θά μελετᾷς τὸ σχέδιο τοῦ κοσμήματος ἢ σκεύους πού σου ἔχουν δώσει οἱ χαράκτες καὶ οἱ σχεδιαστὲς κοσμημάτων.

Θά κατασκευάζεις βάσει τοῦ σχεδίου ἓνα καλούπι (μῆτρα) τοῦ ἀντικειμένου.

Θά ἐφαρμόζεις τὸ καλούπι σὲ μία ἐιδικὴ πρέσα, στὴν ὁποία θά πρεσάρεις τὴ λεπτὴ πλάκα ἢ θέρμα τοῦ μετάλλου (πλατίνη, χρυσό, ἀσημί), γιὰ τὰ ἀντικείμενα πού γίνονται πρεσαριστά.

Σὲ περίπτωσι πού φτιάχνεις χυτὰ ἀντικείμενα, δὲν θά χρησιμοποιεῖς τὴν πρέσα, ἀλλὰ θά χύνεις ρευστὸ τὸ μέταλλο μέσα στὰ καλούπια, ἀπὸ ὅπου θά βγάλεις τὸ κοσμημα ἢ τὸ σκεῦος.

Θά φορμάρεις τὰ ἀντικείμενα μὲ τὴ λίμα καὶ μὲ τὸ σμιρίγλι, κατόπιν μὲ γυαλόχαρτο, καὶ τέλος θά τὸ βουρτσάρεις.

Τί θά κάνω

Ποιές εἶναι οἱ ἀπαιτήσεις τοῦ ἐπαγγέλματος

Εἶναι ἀνάγκη:

Νά ἐργάζεσαι ἄλλοτε καθιστός, σκυμμένος ἔμπρός σ' ἓναν πάγκο καλὰ φωτισμένο, καὶ ἄλλοτε ὀρθιος, μπροστὰ στὴν πρέσα ἢ στὰ καλούπια.

Νά ἐργάζεσαι μέσα σὲ ἐργαστήρια, ὅπου δὲν θά μετακινεῖσαι συχνά, δουλεύοντας μὲ τὰ χέρια σου καὶ μὲ συγκεντρωμένη τὴν προσοχή σου.

τί πρέπει νά εἶμαι σάν ἄτομο

Πρέπει νά εἶσαι:

Ὑπομονετικός, ἐπίμονος, προσεκτικός καὶ μὲ ἀκούραστη προσηλωσὴ στὴ δουλειά σου, γιὰ τὰ ἀντικείμενα μὲ τὰ ὁποία ἀσχολεῖσαι εἶναι μικροσκοπικά καὶ λεπτεπίλεπτα καὶ ἀπαιτοῦν κινήσεις σταθερές καὶ ἐπιδέξιες.

Ἄτομο μὲ καλὴ ὄραση καὶ τεχνικὴ ἱκανότητα.

Ἄτομο μὲ ἀνεπτυγμένο καλλιτεχνικὸ ταλέντο καὶ γούστο, γιὰ τὴν ἐργασία σου εἶναι καλλιτεχνικὴ ἐργασία.

πού μπορῶ νά μάθω τὴν τέχνη

Μπορεῖς νά ἐκπαιδευθεῖς:

Στὴν Σχολὴ Μαθητείας Χρυσοχόων - Ἀσημοποιῶν τοῦ Ο.Α.Ε.Δ. πού λειτουργεῖ στὴν Ἀθήνα καὶ στὰ Ἰωάννινα, ἂν εἶσαι 15 - 18 ἐτῶν. Ἡ φοίτηση διαρκεῖ 3 χρόνια, εἶναι δωρεάν καὶ οἱ μαθητὲς εἶναι οἰκότροφοι.

πού μπορῶ νά ἐργασθῶ

Μπορεῖς νά ἐργασθεῖς:

Σὲ ἐργαστήρια χρυσοχοΐας ἀργυροχοΐας ὡς τεχνίτης. Ὡς ἐλεύθερος ἐπαγγελματίας, νά ἔχεις δικό σου ἐργαστήριο, ἐάν διαθέτεις ὠριμὸ κεφάλαιο, γιὰ νά ἀγοράσεις τὰ ἀπαιτούμενα ἐργαλεία.

Πληροφορίες: Πρότυπο Κέντρο Ἐπαγγελματικοῦ Προσανατολισμοῦ καὶ Ὁργανώσεως Ἐργατικοῦ Δυναμικοῦ, Σοφοκλέους 53, τηλ. 3213216

ΧΡΙΣΤΟΥΓΙΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ἡ Παρθένα τὸ Θεῖο Βρέφος
θὰ γεννήσῃ ὥρα τὴν ὥρα,
μὰ θενά 'θρεῖ τάχα τώρα
κάποια φάτνη πουθενά;

Τάχα ὁλόγυρα στό λίκνο
θὰν' ποιμένες ν' ἀγραυλήσουν,
Μάγοι δῶρα νά χαρίσουν
προσκυνώντας ταπεινά;

Κύριε, ἡ Πίστη, ὑπέργειο δῶρο
πού 'χει ἀπότιστο ἀπομείνει,
μαραμένη εἶναι καὶ σθηνεῖ
στὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ.

Ἴλεως γίνε! Κάνε ἐντός μας
τ' ἄνθος τ' ἀκριθὸ νά θάλλει,
γιὰ νά ξαναβροῦμε πάλι
κάποιο νόημα στὴ ζωὴ.

ΣΠΥΡ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Χριστέ μου, κράτα με μακριά ἀπ' τὴς κακίες τοῦ κόσμου.
Στὴ φάτνη βρέφος, ὅσο ζῶ, νά σέ λατρεύω δός μου!
Κι ὅταν θάρβει ἀπὸ Σέ σταλτός ὁ χάρος νά μέ πάρει
κάνε σά βρέφος νά σταθῶ μπροστὰ στὴ θεία Σου χάρη!

Χριστέ μου, δός μου σέ σεισμούς, στίς τρικυμίες τοῦ κόσμου
πάντα νά στέκω ἀτράνταχτος, καὶ νά εἶναι ὁ λογισμός μου
τό φῶς ἀπὸ τὸ μυστικὸ πού χύνονταν ἀστέρι
ὅταν γιὰ Σένα στὴ Βηθλεὲμ τοὺς Μάγους εἶχε φέρει.

Καὶ κάνε λόγια κ' ἔργα μου σάν τῶν ἀγγῶν τὰ κρίνα,
προφυτικά, φεγγόβολα, κάνε τα σάν ἐκεῖνα
τῆς νύχτας τῶν ἀπλῶν βοσκῶν. Γεννιόσουν καὶ γρικοῦσαν
τοὺς οὐρανοὺς ὁλόνοιχτους πού Σέ δοξολογοῦσαν.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΕΡ ΒΑΝ ΝΤΑΪΚ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ

ΗΜΕΡΑΣ

Μπορεῖς νά λησμονεῖς τί ἔχεις κάνει
γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ νά θυμᾷσαι τί ἔχουν
κάνει οἱ ἄλλοι γιὰ σένα; Μπορεῖς ν' ἀγνοήσεις
τί ὀφείλουν οἱ γύρω σου σέ σένα καὶ νά θυμᾷσαι
τί ὀφείλεις ἐσὺ στὸν κόσμο; Νά παραμερίσεις
τὰ δικαιώματά σου καὶ νά θάλλεις πρῶτα ἀπ' ὅλα
τίς ὑποχρεώσεις σου; Νά νιώσεις ὅτι οἱ συνάνθρωποι
σου εἶναι τὸ ἴδιο ἀληθινοὶ μὲ σένα καὶ νά
προσπαθήσεις νά ἴδεις πίσω ἀπὸ τὰ μάτια
τους καὶ τίς καρδιές τους, πού διψοῦνε
γιὰ χάρι;

Ζωὴ δὲν θά πεῖ μόνο νά ὑπάρχει κα-
νεῖς. Ζωὴ εἶναι τὸ περιεχόμενο πού δίνει
στὴν ὑπαρξή.

Κλείσε τὸ βιβλίο τῶν παραπόνων καὶ
κοίταξε γύρω σου νά θρεῖς ἓνα μέρος,
ὅπου μπορεῖς νά σπείρεις λίγα σπυριά εὐ-
τυχίας.

Μπορεῖς νά τὰ κάνεις ὅλα αὐτά, ἐστω
καὶ γιὰ μιά μέρα; Τότε εἶσαι ἄξιος νά
γιορτάσεις τὰ Χριστοῦγεννα.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΩΝ ΜΗΧΑΝΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

1. Τζογία
16.8.85
36199

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ

του ΣΤΡΑΤΗ ΜΥΡΙΒΗΛΗ

Ακαδημαϊκού

Τίς προάλλες ο Λάμπης έδοκίμασε μιά από τίς μεγαλύτερες του έκπληξεις. Ή Δροσούλα, πού είναι ένα χρόνο μεγαλύτερή του, ήρθε γεμάτη φρίκη και τόν κατήγγειλε:

Πώ, πώ! Τί έκανε ο Λάμπης! Νά ξέρατε τί έκανε!

Ο Λάμπης στεκόταν πίσω της κόκκινος, κόκκινος, και τά ματάκια του παίζανε πολύ ανήσυχα.

Πές μας, λοιπόν, τί έκανε ο Λάμπης.

Η Δροσούλα τότε κοίταξε, μετάνιωσε και έθεσε άμέσως τούς όρους της.

Θά σās τό πώ, όμως νά μή τόν τιμωρήσετε.

Δέ θά τόν τιμωρήσω.

Λοιπόν νά. Πάτησε ένα μερμηγκάκι μέσα στο δωμάτιό σας και τό σκότωσε. Τό πάτησε κάτω από τό παπούτσι του και τό σκότωσε!

Φρίκη. Γιατί τό σκότωσες, Λάμπη;

Ο Λάμπης δέν ξέρει πώς νά δικαιολογήσει τό μικροσκοπικό, αλλά πλήρες φονικό. Κρεμάζει τό κεφάλι στο στήθος. Κατόπι τό σηκώνει και ρωτά:

Δέν κάνει, μπαμπά, νά σκοτώνουμε τά μερμηγκάκια;

Μά δέν μās πειράζουν. Γιατί νά τά σκοτώνουμε; Αυτά γυρεύουν κανένα σπυράκι σιτάρι ή κανένα ψυχουλάκι νά φάνε και νά πάνε και στά παιδάκια τους.

Η Δροσούλα έπεμβαίνει, γιά νά δείξει σχετικά μέ τό θέμα τήν ευρύτερη ποινικολογική κατάρτισή της.

Κάνει μόνο νά σκοτώνουμε τίς μύγες, τά κουνούπια και τίς κάμπιες πού τρώνε τά πενκάκια.

Ο Λάμπης έφυγε σοφότερος, αφού έδωσε τό λόγο του πώς δέ θά ξανασκοτώσει τά μερμηγκάκια. Τά καμένα τά μερμηγκάκια, πού δέν κάνουν τίποτ' άλλο παρά νά μαζεύουν κανένα ψυχουλάκι νά πάνε στη φωλιά τους.

Έτσι ή ανθρωπιστική άγωγή του μικρούλη προχωρεί αίσίως. Ο Λάμπης πληροφορείται πώς έχει δικαίωμα ζωής κάθε ζωντανό πού μās είναι χρήσιμη ή ζωή του ή δέν μās ένοχλεί. Όλα τ' άλλα καταδικάζονται εις θάνατον. Φλίτ, φόλα, ντουφέκι, παγίδα, δίχτυ, δυναμίτη. Σάν μεγαλώσει περισσότερο, θά τόν διδάξω «έπί τη βάση της ίδιας παιδαγωγικής» ότι επιτρέπεται νά σκοτώνει και άν-

Ο θρησκευτικός λυρισμός

«Καί ποιμένες ήσαν άγραυλούντες»

Τών ούρανίων στρατιών οί Άγγέλοι
«άσματα, αώλους ποιμένον σταματάνε»,
και στή σπηλιά «άγραυλούντας» οδηγάνε
τόν Ήλιο νά δοξάσουν πού ανατέλλει.

«Χαρās τόν γλυκασμόν ραίνει ή νεφέλη»,
κι όρη, ποτάμια, δάση ήχολογάνε:
«Χριστός έτέχθη», ό Κύριος, πού θά 'ναι
«τό άληθινό στά κλήματά του άμπέλι».

Ω, του σπηλαίου παράδοξα! τιμή σου
ό,τι άνομο γιά σέ, Μητερ, θεωρούσαν,
στό διάβα της σπηλιάς, οί σύντροφοί σου.

Καί τή στιγμή πού οί αιώνες λαχταρούσαν,
αυτοί ταπεινωμένοι αναφωνούσαν:

Έλεος, Παναγία, άπ' τό παιδί σου.

ΘΕΟΔ. Β. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

θρώπους ξένων φυλών ή και Έλληνες, και θά του δώσουμε τά σχετικά εργαλεία ανθρωποκτονίας. Μαχαίρι, ντουφέκι, φαρμάκι.

Στό μεταξύ χτές, τό δωμάτιό μου, πού είναι μαζί γραφείο, βιβλιοθήκη και κρεβατοκάμαρη, δρέθηκε γεμάτο ψίχουλα. Ήτανε σκορπισμένα παντού. Στά χαλιά, στίς πολυθρόνες, κάτω από τό τραπέζι, κάτω από τή βιβλιοθήκη, κάτω από τό ραδιόφωνο.

Ποιός τόκαμε αυτό; ρωτάει θυμωμένη τά μικρά ή μαμά. Μόλις τό είχαμε συγυρίσει. Νά μου πείτε άμέσως ποιός τόκαμε αυτό!

Έγώ τόκαμα, λέει ο Λάμπης και άνοίγει τά μάτια του νά καταλάβει γιατί τόσος θυμός.

Γιατί τόκαμες;

Ο Λάμπης έξηγει.

Νά. Βγήκανε μιά άράδα μερμηγκάκια από τό περιβολάκι και πηγαίνανε μέσα στο δωμάτιο του μπαμπά. Πεινούσανε και γυρεύανε ψυχουλάκια. Δέν είχε όμως ψυχουλάκια εκεί μέσα. Γιαντό πήρα μιά φέτα ψωμί και έτριψα παντού - παντού νά φάνε και νά πάνε και στη φωλίτσα τους. Ο μπαμπάς, ρωτήστε τον, θά σās πεί καλά έκανα.

Ο μπαμπάς; Δέν πιστεύω.

Μ' έκάλεσαν άμέσως γιά διαιτητή.

Ο Λάμπης όμολόγησε ξανά τήν πράξη του και μέ ρώτησε άπερίφραστα:

Καλά δέν έκανα μπαμπά;

Φουκαρά, Λάμπη. Μήπως μπορώ νά ξέρω κ' έγώ;

Ο μακαρίτης ο παππούς μου είχε δύο χάρες: Ήτανε θρησκός και φάγας.

Καλό φαγί και καλή ψυχή, παιδιά μου... μās έλεγε συχνά.

Έτσι μπορεί νά εξηγηθεί ίσως και ή μικρή ιστορία πού θά σās διηγηθώ.

Είχαμε καθίσει μιά χρονιά, νά φάμε, στο χριστουγεννιάτικο τραπέζι. Μέ τήν ώρα ήρθε άπ' τό φούρνο και ή γαλοπούλα. Τήν έφεραν μέ τό ταψί στο σπίτι, νά τήν καμαρώσουμε, και νά τήν κομματιάσει ο παππούς, όπως συνήθιζε πάντα. Ο παππούς σηκώθηκε άπ' τή θέση του, άνασήκωσε τά μανίκια του, τρόχισε τό ένα μαχαίρι μέ τό άλλο και λέγοντας «και το χρόνο», άρχισε νά κόβει.

Μόλις όμως έχωσε τό μαχαίρι στο στήθος της γαλοπούλας, γιά νά τή χωρίσει, χύθηκαν από μέσα τά έλέη του Θεού και μοσκοδόλησε ο τόπος. Ένα πλούσιο γέμισμα από καλοψημένο κιμά, κάστανα, σταφίδες, κουκουναρία και όλα τά καλά.

Καλέ, τούτη δέν είναι ή δική μας γαλοπούλα... φώναζε ή μητέρα μου. Κάτι λάθος θάγινε στο φούρνο. Η δική μας γαλοπούλα δέν ήτανε γεμιστή.

Όλοι κοιτάζαμε μέ τό στόμα άνοιχτό. Πώς βρέθηκε άξαφνα ή παραγεμισμένη γαλοπούλα; Ο παππούς μονάχα εξακολουθούσε νά κόβει. Ήτανε μάστορης σ' αυτή τή δουλειά - χωρίς νά θάξει λέξη.

Τί κάνεις, χριστιανέ μου; Του έλεπε ή μητέρα μου, τήν ξένη γαλοπούλα κομματιάσεις; Άσ' τηνε. Θά 'ρθουνε νά τή γυρέψουνε οί άνθρωποι. Θά τή δώσουμε, νά πάρουμε πίσω τή δική μας.

Ο παππούς εξακολουθούσε νά κόβει.

Σώπα... Της έλεπε. Δέν ξέρεις έσύ. Η γαλοπούλα είναι δική μας.

Η μητέρα μου στενοχωρήθηκε.

Μά πώς είναι δική μας, χριστιανέ μου, αφού ή δική μας ήτανε σκέτη κι αυτή είναι παραγεμιστή;

Ο παππούς δίχως νά σταματήσει καθόλου - τώρα χώριζε τίς φτερούγες και τά πίδα - της άποκρίθηκε:

Τήν παραγέμισε ο Χριστός.

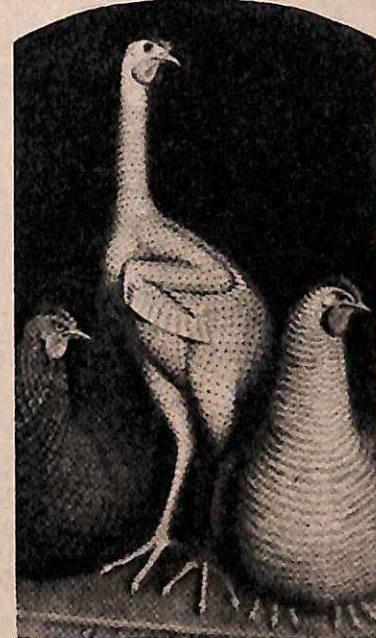
Γελάσαμε όλοι γιά τό άστείο. Μονάχα ο παππούς δέ γέλασε. Αυτός δέν άστειενότανε καθόλου.

Ο Χριστός; Έκανε ή μητέρα

Η ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ ΤΣ ΘΑΥΜΑΤΟΣ

του ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ,

Ακαδημαϊκού

Αφήστε με νά κάνω εγώ καλά, έλεπε. Μήν άνακατευθείτε καθόλου.

Και πετάχτηκε στήν έμπατή. Σε λίγο τόν άκούσαμε νά μιλάει μέ τούς ανθρώπους πού είχαν έρθει νά πάρουν τή γαλοπούλα τους.

Η γαλοπούλα είναι δική μας... τούς έλεγε. Τί γυρεύετε;

Η δική σας ήτανε σκέτη... του λέγανε εκείνοι. Νάτηνε. Αυτή πού πήρατε είναι ή δική μας.

Λάθος κάνετε... φώναζε ο παππούς. Αυτή πού κρατάτε είναι ή δική σας. Πάρτε την και φευγάτε. Μή μās σκοτίζετε, μέρα πού είναι.

Οί άλλοι είχανε θυμώσει, φαίνεται.

Τί λές, μπάρμπα; Κοροϊδεύεις; Γεμιστή γαλοπούλα είχατε στείλει του λόγου σας στο φούρνο;

Όχι, σκέτη. Δέ μπορώ νά πω ψέμα... Σκέτη τή στείλαμε.

Καλά πού τό λές. Αφού τή στείλατε λοιπόν σκέτη, πώς βρέθηκε παραγεμιστή;

Τή γέμισε ο Χριστός... τούς έλεπε.

Καλά! Τή δική σας τή γέμισε ο Χριστός. Και ή δική μας, πού τή στείλαμε παραγεμιστή, πώς βρέθηκε άδεια;

Μά ο παππούς δέν ήτανε άπ' τούς ανθρώπους πού σαστίζουν εύκολα.

Τί νά σās πώ, παιδιά μου. Ξέρω κ' εγώ, Ο Χριστός θά τήν άδειασε. Ποιός ξέρει τί άμαρτίες έχετε...

Δέν άκούσαμε πιά τίποτε. Άκούσαμε μόνο τήν πόρτα, πού έκλεισε. Ο παππούς τούς είχε καταφέρει, φαίνεται, νά πιστέψουν κ' οί ίδιοι, πώς ο Χριστός τούς είχε άδειάσει τή γαλοπούλα τους. Ο παππούς ξαναπήκε στήν τραπεζαρία.

Πάνε, φύγανε... έλεπε. Κατάλαθαν κι αυτοί τό άδίκό τους. Άμ' έδώ είναι χειροπιαστό πράμα, παιδί μου. Θαδμα, όλοφάνερο.

Καί ο παππούς, πού ήτανε και θρησκός και φάγας, ξανακάθισε ν' άποτελειώσει τή φτερούγα του!

μου. Ο Χριστός τήν παραγέμισε; Άς... κάνω τόν στωρό μου.

Μάλιστα, ο Χριστός... ξαναείπε ο παππούς. Τίς γαλοπούλες τών καλών ανθρώπων τίς παραγεμίζει ο Χριστός. Μά πού καταλαβαίνετε έσεις από τέτοια; Σās λείπει θλέπεις ή πίστη. Άπιστη γενεά!

Σιγά - σιγά πιστέψαμε κ' έμεις τό θαύμα. Κι άρχισαμε νά τρώμε τή γαλοπούλα του θαύματος. Τέτοια γαλοπούλα, άλήθεια, δέν είχαμε ξαναφέρει. Σωστό γλύκισμα.

Δέν είχαμε αποφάει καλά - καλά, και χτυπάει δυνατά ή πόρτα. Η υπηρέσία έτρεξε, άνοιξε. Άκούσαμε ζωηρές όμιλίες στήν έμπατή. Σε λίγο, μπήκε μέσα στήν τραπεζαρία ή υπηρέτρια, άλαφιασμένη. Όλοι ήμασταν άνω - κάτω. Είχαμε καταλάβει τί έτρεχε. Μονάχα ο παππούς εξακολουθούσε νά ξεκοκκαλίζει τή φτερούγα του, δίχως νά γνοιάσει καθόλου.

Τή γαλοπούλα γυρεύουν, κυρία... Έλεπε ή υπηρέτρια. Λάθος λέει, έγινε στο φούρνο. Η γαλοπούλα ήτανε δική τους. Μās φέρανε τή δική μας νά πάρουνε τήν άλλη.

Βουβαθήκαμε όλοι. Ο παππούς, ξέγνοιαστος πάντα, έγνεψε στή μητέρα μου.

Η ΦΟΥΝΤΟΥ ΚΙ Ο ΑΛΕΞΗΣ

|| 'Η φίλτα ένός παιδιοῦ
μ' ένα δέντρο

Τῆς ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΒΑΡΕΛΛΑ

Β'

Δέν ξέρω αν θυμάστε τί είπαμε τὴν προηγούμενη φορά. 'Εγώ συνήθως τὰ ξεχνάω αὐτὰ πού λέω, γιατί μέ μπερδεύει εκείνος ὁ φαφλατάς ὁ άνεμος, πού μοῦ φέρνει τὰ νέα τοῦ δάσους. Μοῦ λέει τόσα πολλά πού δέν ξέρω τί νά πρωτοθυμηθῶ. Σ' όλα τὰ δέντρα τῆς πόλης, ὄχι μόνο σέ μένα, ὁ άνεμος κάνει τόν ταχυδρόμο. Καί νά δείτε, στά γράμματα ἐπάνω ἀντί γιά γραμματόσημο ὑπάρχει ἕνας μικρός κόκος χῶμα. Τόσο μικρός πού ἐσεῖς, οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀδύνατο νά τόν ξεχωρίσετε μέ γυμνό μάτι.

Ὁ φλύαρος άνεμος μοῦ 'φερε προχτές ἕνα γράμμα ἀπ' τὴν ξαδέρφη μου τοῦ βουνοῦ. Ἦταν κατατρομαγμένη ἢ καμμένη καί τό γράμμα τῆς ἦταν καμμένο στήν ἀκρη. Παραλίγο νά καοῦν στό βουνό, ἀπό κάποιον ἀπρόσεχτο ἄνθρωπο. Εὐτυχῶς κάτι παιδιά εἶδαν τὴ φωτιά καί εἰδοποίησαν τό δασάρχη. Σᾶς διαβάζω τί ἔγραφε στό γράμμα τῆς ἢ ξαδέρφη μου..

Ἀγαπημένη μου,

Προχτές σέ θυμηθήκαμε ἢ μάνα κ' ἐγώ. Μπορεῖ νά βροσκεισαι ξηντεμένη στήν Ἀθήνα, ἀλλά, καλή μου, ἐσύ δέν ἔχεις τό φόβο τῆς πυρκαγιάς. Ἐμεῖς προχτές παραλίγο νά καοῦμε. Σοῦ γράφω καί τρέμω. Εἰλικρινά δέν ξέρω τί μέ κρατάει ὄρθια καί δέν λιποθυμῶ. Ἀχ! αὐτές οἱ ρίζες πού μᾶς κρατᾶνε, ξαδέρφη μου, σάν ἀγκυρες κάτω στό χῶμα μέ χίλια γαμπὰ νύχια! Ξέρεις, τί θά πεί νά βλέπεις τὴ φωτιά νά ῥχεται καί νά μὴν μπορεῖς νά κουνήσεις, νά τρέξεις, νά σωθεῖς; Ἡ φωτιά πλησίαζε σάν ἕνας ἔχτρος μέ πύρινες ρομφαῖες. Κ' ἐμεῖς στέκαμε ἀσάλευτες, ἀκίνητες, περιμένοντας τὴ φωτιά νά μᾶς κάψει. Δέν μπορῶ νά σοῦ περιγράψω τί περάσαμε, πόση ἀγωνία νιώσαμε μέχρι νά πιασγοῦμε ὁ άνεμος, νά ξεμερώσει καί νά ῥθουν νά μᾶς σώσουν οἱ

ἀντλίες καί τὰ ἀεροπλάνα πού ἔριχναν νερό. Σέ φιλῶ καί σέ καλοτυχίζω. Μπορεῖ νά σοῦ λείπει ὁ καθαρός ἀέρας, ἀλλά ἔχεις σιγουριά καί θά ζήσεις σάν τὴ γιαγιά μας πού ἔζησε πάνω ἀπό διακόσια χρόνια.

Σοῦ στέλνω τό γράμμα μέ τόν άνεμο
'Η ξαδέρφη σου

Στά πιά κρυφά μου δνείρα, βλέπω πῶς βρίσκομαι στό δάος. Εἶμαι παρέα μέ τίς ἄλλες συγγένισές μου καί τὰ λέμε κάθε πρωί. Χαμογελάω στά μανιτάρια πού πλέκουν κύκλους στό χῶμα, στίς φτέρες καί στά βρύα καί μαθαίνω τὰ νέα ἀπό τὴν κουτσομπολό τῆ θαλανιδιά, πού βγάζει μιάν ἐφημερίδα μέ τὰ νέα τοῦ δάσους, ἐδῶ καί τετρακόσια χρόνια.

Ὅταν ξυπνῶ καί βρίσκομαι στή γωνιά ἐκείνη, μονάχη κ' ἔρημη, μέ πιάνουν τὰ κλάματα καί γεμίζουν τὰ κλαδιά μου δροσοστολίδες. Σήμερα μέ τό γράμμα τῆς ξαδέρφης μου πῆρα λίγο κουράγιο, καί σκέφτηκα ἀμέσως τόν Ἀλέξη, τόν μικρό μου φίλο. Μπορεῖ νά μὴ εἶχα γειτόνισσες, μά εἶχα ἐκείνον συντροφιά κ' ἦταν τό ἴδιο.

Τ' ἀγοράκι μου ἦρθε προχτές καί ἀγκάλιασε τόν κορμό μου.

— Φούντου μου, μοῦ εἶπε, νομίζω ὅτι ἀδυνάτισες. Πρέπει νά σοῦ δώσουνε διταμίνες νά παχύνεις. Πρέπει νά σέ δεῖς ἕνας δντρογίατρος. Μπορεῖ νά χρειάζεσαι μουρουνόλαδο.

Προσπαθοῦσα νά τοῦ πῶ ὅτι εἶμαι πολύ καλά καί νά μὴν κάνει τόν κόπο νά φέρει γιατρό, γιατί δέν εἶχα κέφι νά μοῦ δώσει φάρμακο κανένα χημικό λίσασμα καί μοῦ χαλάσει τό στομάχι.

— Φούντου μου, ξανάπε τό ἀγόρι μου, ὁ κορμός σου δέν εἶναι πολύ χοντρός. Ξέρεις ὅτι τό μπαομπάμπ ἔχει 40 μέτρα κορμό;

Ὅτε τό μπαομπάμπ ἤξερα ἀλλά οὔτε καί θά μοῦ ἄρесе καθόλου νά εἶμαι σάν τὴ χοντρή κυρία πού περνοῦσε κάθε Δευτέρα μέ τό ζεμπίλι τῆς ἀπό μπροστά μου καί πῆγαινε στή λαϊκή ἀγορά.

— Θέλεις νά εἶσαι κομπή; συνέχισε ὁ Ἀλέξης. Μήπως σέ τρώει κανένα σαράκι; Μήπως πρέπει νά φέρουμε ἕνα δρυοκολάπτη, πού εἶναι γιατρός τῶν δέντρων, νά σέ ἰδεῖ;

Δέν ἤθελα γιατρό. Πάει τελείωσε. Ἦμουνα καλά καί αἰσθανόμουνα περίφημα στήν υγεία μου. Βέβαια κρύωνα λιγάκι πού ἦμουνα γυμνή καί δέν ἤξερα πῶς θά βγάλω τό χειμῶνα, ἀλλά ἢ ἐλπίδα τῆς ἀνοιξης καί ἕνας ξεστός χυμός πού ἔτρεχε κάτω ἀπό τὴ φλούδα μου, μοῦ ἔδιναν τὴν πεποίθηση ὅτι όλα θά πῆγαιναν καλά.

Κι ἂν τό μπαομπάμπ εἶχε σαράντα μέτρα κορμό, ἂς εἶχε. Ἐμένα ὁ άνεμος ὁ ταξιδευτῆς μοῦ εἶχε πεί ὅτι ὑπάρχουν καί δέντρα γίγαντες, ὅπως ὑπάρχουν γίγαντες στά παραμῦθια. Μιά σελόδια πού γνώρισε στήν Ἀμερικὴ ἔφτανε στά ἐνενηντα μέτρα. Κι ἄλλη μία πού συνάντησε στήν Καλιφόρνια καί τὴν ἔλε-

ΣΧΗΜ. ΡΑΛ. ΚΟΥΤΙΑΝ

γαν «δυθισμένο δέντρο» εἶχε 120 μέτρα ὕψος. Τὰ 120 μέτρα ὕψος τὰ καταλάβαινα. Φαίνεται τό δέντρο αὐτό εἶχε πρόωρη ἀνάπτυξη. Γιατί ὅμως τό εἶχαν βαφτίσει «δυθισμένο» δέντρο, ἀφοῦ μόνο τὰ πλοῖα δυθίζονται; Μήπως ἐπειδὴ κ' ἐμεῖς τὰ δέντρα ἀγκυροβολᾶμε σ' ἕνα λιμάνι μέ τὴν ἀγκυρα τῆς ρίζας μας καί δυθίζομαστε μέσα στό χῶμα;

— Φούντου, εἶπε τό ἀγοράκι μου, σοῦ χρειάζεται μιὰ νυχτικιά. Δέν θέλω νά κρυώνεις τὰ βράδυα. Πρέπει νά βρῶ μιὰ νυχτικιά νά σοῦ δάλω.

Σκέφτηκα τόν ἑαυτό μου μέ μακρὺ νυχτικό, νταντέλες καί σκούφια καί παραλίγο νά κουνηθῶ ἀπὸ τὴ θέση μου ἀπὸ τὰ γέλια πού μ' ἔπιασαν. Ὁ φίλος μου μ' ἔβλεπε σάν ἄνθρωπο καί ἤθελε νά μέ ντύσει. Ἀλλά καί οἱ ἐπιστήμονες σάν ἄνθρώπους μᾶς βλέπουν, ὅταν γράφουν στά βιβλία μέσα ὅτι ἐμεῖς τὰ δέντρα ἔχουμε «κόμη».

Ἀπ' ὅ,τι ξέρω «κόμη» ἐσεῖς οἱ ἄνθρωποι λέτε τὰ μαλλιά κ' οἱ κυρίες γιὰ νά χτενιστοῦν πηγαίνουν στά κομμωτήρια. Τὰ φύλλα καί τὰ κλαδιά ἀποτελοῦν τὴν «κόμη» τοῦ δέντρου. Στά φύλλα βρίσκεται ἢ ἐπεξεργασμένη τροφή, σύνθεση διοξειδίου τοῦ ἄνθρακος μέ τόν ἀέρα, τό νερό καί τὰ ἀνόργανα ἄλατα πού ἀπορροφιοῦνται μέ τίς ρίζες ἀπὸ τό ἔδαφος. Ἐμεῖς τὰ δέντρα δέν πᾶμε στά κομμωτή-

ρια. Τὴν ἀνοιξη μονάχα, μιὰ κομμώτρια μᾶς φουντώνει μέ τὴν ἀνοιξιὰτικη χτένα τῆς τὴν «κόμη» καί μᾶς τὴν βάφει πράσινη. Ἐμένα δέν μ' ἀρέσουν τὰ βαψίματα γιατί εἶναι μεγάλος μπελάς. Ἀλλά ἀναγκαστικά βάφομαι δύο φορές τό χρόνο. Μιά στὰ πράσινα καί μιὰ στὰ χρυσαφιά μέ τὴ χρυσόσκονη τοῦ φθινοπώρου. Καί νά θέλω δέν μπορῶ νά κάνω διαφορετικά. Εἶναι διαταγή τῆς μάνας μου τῆς Φύσης καί ποτέ δέν ἔχω παρακούσει τὴ μάνα μου. Ἀντίθετα, ἐδῶ στὴ γειτονιά βλέπω παιδιά νά παρακοῦν τοὺς γονεῖς τους.

— Κώστα, ἔλα μέσα νά φᾶς.

— Δέν ἔρχομαι, καλέ μαμά. Ἄσε με λίγο ἀκόμα.

Ἐμεῖς τὰ παιδιά τῆς Φύσης ζοῦμε μέ ἀπαράβατους νόμους. Δέν μποροῦμε νά ποῦμε ὄχι οὔτε μποροῦμε ν' ἀρνηθοῦμε τό χατίρι τῆς μητέρας μας. Σκεφτεῖτε τί θά γινόταν ἂν κάθε δέντρο ἔκανε ὅ,τι τοῦ κάπνιζε. Ἐγώ, γιὰ νά ποῦμε ἕνα παράδειγμα, νά μὴν ἔβγαζε φύλλα τὴν ἀνοιξη, ἀλλά τό φθινόπωρο, ὅταν τὰ φύλλα πέφτουν. Ἡ μιὰ μυγδαλιά, ἄλλο παράδειγμα, νά ἀρνιόταν νά ντυθεῖ στὰ ρόζ, ὅπως εἶναι φυσικό, καί νά ντυνόταν στὰ κίτρινα σάν τὴ γαζία. Ἡ τό πλατάνι ν' ἀρνιόταν νά φυτρῶσει δίπλα στοὺς ποταμούς καί νά φύτρωνε στήν ἔρημο σάν κάκτος. Σκέφτεστε τί ἀνακατοσύρα θά γινόταν;

Γι' αὐτό μόλις πάρουμε τό μήνυμα ἀπὸ τὴ Φύση νά κάνουμε κάτι, ποτέ δέν λέμε:

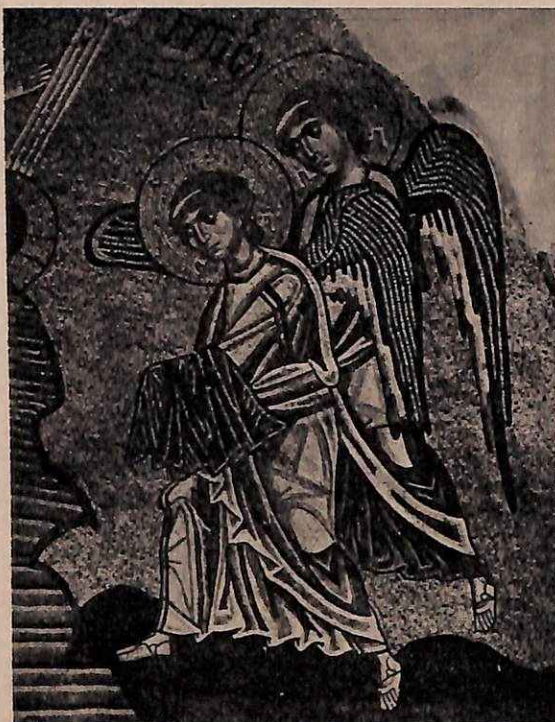
— Φούντου, ρίξε τὰ φύλλα σου!

— Ὄχι, τώρα, καλέ μαμά, ἀργότερα.

Ἐμένα τό ἐπίσημό μου ὄνομα, αὐτό πού ὑπάρχει στὰ λεξικά εἶναι «λεπτοκάρυον». «Λεπτοκάρυον» γιὰ ὅποιον δέν ἔχει ἀνοίξει ποτέ του λεξικό, εἶναι, νά τό ξέρετε, τό «φουντοῦκι». Μόλις ἀκούσω τ' ὄνομά μου «Λεπτοκάρυον», ἦρθε φθινόπωρο, δυστυχῶς πρέπει νά μείνεις γυμνός, ρίχνω σιγά — σιγά τὰ φύλλα μου καί μένω γυμνός καί ἔρημο. Ὁ άνεμος περνάει ἀπὸ μέσα μου σάν ἀπὸ σπῆτι μέ ἀνοιχτές τίς πόρτες καί φλυαρεῖ ἀσταμάτητα. Κανονικά θά ἔπρεπε νά εἶμαι ἀπελπισμένο κι αὐτὴ τὴν εἰκόνα τῆς ἐρημίας καί τῆς ἀπελπισίας δίνω μέ ὑψωμένα τὰ χέρια μου πρὸς τόν οὐρανό.

Ὅμως κ' ἐγώ κι ὅλα τὰ δέντρα ἔχουμε μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὴ μητέρα μας τὴ Φύση. Ἐκείνη ξέρει τί κάνει. Τὴν ἄλλη φορά θά σᾶς πῶ πῶς κουβεντιάζουμε ἐμεῖς τὰ δέντρα κάτω ἀπὸ τὰ μάτια σας κ' ἐσεῖς οἱ ἄνθρωποι δέν καταλαβαίνετε τίποτα. Ἀλλά νά, ἔρχεται ὁ Ἀλέξης μέ μιὰ κουβέρτα νά μέ σκεπάσει. Δέν μπορῶ, πρέπει νά σᾶς ἀφήσω γιὰ νά δῶ τί σκέφτηκε πάλι ὁ μικρός μου φίλος.

Η ΝΕΑ ΜΟΝΗ ΧΙΟΥ

του ΓΙΩΡΓΟΥ ΜΟΥΣΤΑΚΗ Καθηγ. Αμερικανικού Κολλεγίου

Τό κτίσιμο ενός Ναού, τό πύργωμα ενός τείχους, τό γεφύρωμα δύο ποταμίσσιων δχθεν δένεται πάντα στήν ἑλληνική λαϊκή παράδοση μέ θαύματα, μέ ἀγγελιοφάνειες ἢ Θεοφάνειες. Τό περίλαμπρο λοιπόν μοναστήρι τῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου (Νέα Μονή) Χίου δέν μποροῦσε νά ξεφύγει ἀπ' τήν ἐξαίρεση αὐτή. Ἐτσι ἕνα σωρό θρύλοι ἔχουν πλαστεῖ γύρω ἀπό τίς ἀπαρχές (ἰδρύση καί κτίσιμο) τοῦ Καθολικοῦ καί τῶν κελλιῶν τῆς Μονῆς.

Ἐτσι μαθαίνουμε: Τρία ἀδελφία Νικήτας, Ἰωάννης καί Ἰωσήφ ἀσκήτευαν στίς πλαγιές τοῦ Προδάτου ὄρους. Ὅμως κάθε δράδυ ἀπό τήν Κυριακή τοῦ Πάσχα ἕνα φῶς ἔβγαине τά μεσάνυχτα ἀπ' τή μέση τοῦ δάσους. Αὐτό συνεχίστηκε γιά πολλές ἑβδομάδες μετά τό Πάσχα μέχρι τήν παραμονή τῆς Πεντηκοστής τοῦ 999. Τή δραδιά ἐκείνη τό δάσος πῆρε φωτιά ἀνεξήγητα. Μόλις οἱ ἀσκητές εἶδαν τό κακό πού τοῦς ἀπειλοῦσε κίνησαν τό χωριό πού ἦταν ἐκεῖ κοντά σέ συναγερμό. Ἄνδρες, γυναῖκες καί παιδιά ἔτρεξαν νά σβήσουν τή φωτιά. Ἀλλά πρίν προλάβουν νά δράσουν τό ὠραίο δασοκί εἶχε κατακαεῖ. Μόνο μιά μυρσίνη ἔσπεκε δροσερή καί ἀνέγγιχη ἀπό τίς πύρινες γλώσσες. Οἱ πατέρες παραξενεύθηκαν, πλησιάζουν στόν καταπράσινο θάμνο καί βλέπουν μιά θαυμάσια εἰκόνα τῆς «Κυρίας Θεοτόκου» νά προστατεύει τό φυτό. Μέ πολλή συγκίνηση καί εὐλάβεια οἱ πατέρες ἔσκυψαν καί φίλησαν τό «ιερόν θυσιαστήριον», χωρίς ὅμως νά τό μετακινήσουν ἀπό τή θέση του. Μετ' ἀπό λίγες ἡμέρες ἀρχίζαν ν' ἀνοίγουν θεμέλια γιά τήν ἰδρύση ναοῦ, πού ἀργότερα ἐξελέχθη σέ καθεδρική ἐκκλησία. Ὁ ἱστοριοδίφης Καισάριος Δαπόντες, πού μᾶς διέσωσε πολλές ιστορίες γιά βυζαντινούς ναοούς καί μοναστήρια, χωρίς ν' ἀρνεῖται τοῦς παρά πάνω θρύλους συμπληρώνει μέ ἱστορικά στοιχεῖα τά περὶ κτισίματος τῆς Νέας Μονῆς.

Ὅταν οἱ ἀσκητές ἐκοιμήθησαν ἐν Κυρίῳ, ὁ λαός θέλησε νά κτίσει δίπλα στήν «εὐρεση» τῆς εἰκόνας μιά μεγαλόπρεπη ἐκκλησία. Γιά τό σκοπό αὐτό οἱ χωρικοί τῆς περιοχῆς ἀρχισαν νά μαζεῦσουν λεφτά. Μετά τόν ἔρανο ὅμως διαπίστωσαν ὅτι τά λεφτά τοῦς δέν ἦσαν ἀρκετά γιά τό ἔργο. Ἐτσι ἐστεῖλαν ἕναν

ἀσκητή, πού τ' ὀνομά του ἦταν Λάζαρος, σάν πρέσβη στόν ἐξόριστο τότε στή Μυτιλήνη Κων/νο τό Μονομάχο μέ τήν ὑπόσχεση ὅτι θά δέονταν γιά τήν ἀποκατάστασή του στό θρόνο. Ὁ ἐξόριστος ἄκουσε μ' εὐμένεια τό μοναχό καί ὅπως μᾶς ἀναφέρει τό συναξάρι:

«Ὁ αὐτοκράτωρ ἐδέχθη ἀμείνως (εὐχαρίστως) τήν εἰδησιν καί ἔδωσε σαφεῖς ὑποσχέσεις, τηρηθείσας μετ' οὐ πολὺ. Δι' ἐνισχύσεως ἐκείνου ἀρχισε νά κτίζεται ὁ Ναός, ὁ ὁποῖος συμπληρώθηκε μετὰ τόν θάνατον τοῦ εὐλαβεστάτου Κων/νου».

Μετά τήν ἀποπεράτωση τῶν κτισμάτων ἡ Μονή ὀνομάσθηκε Νέα γιά νά δεῖξει ἀκριβῶς ὅτι ἀποτελοῦσε τή συνέχεια μιᾶς πρώτης, κα' ἐννοοῦσαν δέβαια τό ἐκκλησάκι τῆς «εὐρέσεως». Ἡ μονή ἀρχισε νά λειτουργεῖ σάν ἀνδρικό κοινόβιο μέ 300 πατέρες.

Η ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΤΟΥ ΜΝΗΜΕΙΟΥ

Ὁ πρῶτος περιηγητής πού διάσωσε μιά πιστή περιγραφή τῶν κτισμάτων ἦταν ὁ Ρώσος ἀρχαιολόγος καί ζωγράφος Μπράσκιν, ὁ ὁποῖος στά 1705 φιλοτέχνησε ἀσπρόμαυρες λιθογραφίες τῶν κτισμάτων καί τοῦ περιβάλλοντος τῆς Νέας Μονῆς. Τά κτίρια, ὁ περίβολος, τά αἶθρια καί τό ψηλό τείχος ἔδιναν τήν ἐντύπωση ἑνός δυνατοῦ ὄχυρου. Στίς τόσο ἀνάγλυφες κα' εὐαίσθητες παραστάσεις τοῦ Ρώσου καλλιτέχνη ὁ θεατής βλέπει τό Καθολικό, τά κελιά, τήν Τράπεζα, τό δοροναριό, τόν πύργο καί τόν κήπο. Ἐκεῖνο ὅμως τό οἰκοδόμημα πού προκαλεῖ ἰδιαίτερη ἐντύπωση στόν ἐπισκέπτη τῆς Μονῆς εἶναι ἡ κομψή ΚΙΣΤΕΡΝΑ, στέρνα δηλαδή, στεγασμένη μέ 15 θόλους, οἱ ὁποῖοι ὑποστηρίζονται σέ διπλή κιονοστοχία.

Ὁ ἀρχιτεκτονικός τύπος τοῦ Καθολικοῦ Ναοῦ τῆς Ν. Μονῆς εἶναι ὁ ὀκταγωνικός ἑλλαδικός μέ στήριξη τοῦ τροῦλλου ἀπ' εὐθείας στούς ἐξωτερικούς τοίχους, πού καταλήγουν σέ ὀκτώ κόγχες. Ἐτσι τό ὀκταγωνικό σχῆμα τοῦ Ναοῦ μεταβάλλεται σέ ὀκτάκονχο πού ὑποβάσσει γραφικώτατο τροῦλλο. Μέχρι τά 1881 τό τροῦλλαῖο οἰκοδόμημα ἦταν ὀρθό ἀπό ἐξωτερικές καταστροφές. Οἱ σεισμοί ὅμως πού συνέβησαν στό τέλος τῆς χρονιάς ἐκείνης ἐρεῖπωσαν τόν θόλο τοῦ Ναοῦ, ὁ ὁποῖος μέ συνεισφορές τῶν φιλογενῶν Χίων τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀναστηλώθηκε χωρίς ὅμως ποτέ νά φθάσει στό ἀρχικό του κάλλος.

ΤΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΨΗΦΙΔΩΤΑ

Τό ἐσωτερικό τοῦ Ναοῦ ἀποτελεῖ μιά σπάνια πινακοθήκη βυζαντινῆς τέχνης. Ὁ τροῦλλος καί οἱ τοῖχοι εἶναι κατάστικτοι ἀπό πολύχρωμα πετραδάκια. Ὅλες αὐτές οἱ ψηφίδες σχηματίζουν ἕνα ἀπίθανο σύνολο χρωμάτων, ἐντυπώσεων καί κινήσεων πού φέρνουν στή μνήμη χορδὴ ἀρχαίας τραγωδίας. Ἡ σύνθεση ὅμως πού προκαλεῖ τό δέος εἶναι ἡ «Εἰς Ἀδού Καθόδου» τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Ἀναστημένος Κύριος ξεπετιέται μέ δύναμη ἀπό τό ἀνοικτό σπῆλαιο κρατῶντας στό ἀριστερό του χέρι διπλό σταυρό, ἐνῶ μέ τό δεξιό ἀνασύρει ἐκ τάφου τοῦς πεπτωκότας Ἀδάμ καί Εὔα.

Ἄλλες παραστάσεις πού κοσμοῦν τόν Ἑσωνάρθηκα καί τό Καθολικό τῆς Μονῆς εἶναι: Ἀγγελοί, Ἀρχάγγελοι, ἀρχές, ἔξουσες. Ἡ Θεοτόκος δέσμενη ἀνάμεσα στούς στρατιωτικούς ἁγίους Εὐγένιο, Αὐξέντιο, Σέργιο, Θεόδωρο Στρατηλάτη, Βάκχο, Ὁρέστη καί Μαρδάριο. Τό γεγονός ὅτι ἐκτός ἀπὸ τῆς δέσμης Θεοτόκου δέν ὑπάρχει καμιά σύνθεση ἀπὸ τήν ἐνάρετη ζωὴ τῆς, καμιά δηλαδή σκηνή τοῦ βίου τῆς, Ὑπαπαντή, Κοίμησις κλπ. κινεῖ τήν περιέργεια τῶν μελετητῶν. Μερικοὶ ἔχουν δώσει τήν ἐρμηνεία ὅτι ἡ ἀπεικόνισις σκηνῶν ἀπὸ τό βίο τῆς Θεοτόκου ἀρχίζει μετὰ τό 14ο αἶωμα ὁπότε ἐμελετήθηκαν καί χρησιμοποιήθηκαν τ' Ἀπόκρυφα Εὐαγγέλια σάν πηγές θεομητορικῆς πληροφόρησης. Ἡ ἀνάγκη προσφυγῆς σέ ἀπόκρυφες πηγές παρουστάσθηκε ἐντονη μιά καί τά κανονικά βιβλία τῆς Κ. Διαθήκης ἐλάχιστες καί πολύ σύντομες πληροφορίες μᾶς δίνουν γιά τή θεομητορική δράση. Οἱ περισσότερες δέβαια σκηνές προσέχονται ἀπὸ τό βίο καί τό ἔργο τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ: Ἐγερσις Λαζάρου, Βασιόφορος, Νιπτήρ, Προδοσία, Ἀνάληψις, Πεντηκοστή καί Ἐνδοξη Ἀνάστασις.

Τά ψηφιδωτά εἶναι ὅλα ἔργα τοῦ 14 αἰῶνα. Σύγχρονα τοῦ Δαφνίου καί καμωμένα μέ μεράκι ἀπὸ χέρια καλλιτεχνῶν τῆς Κωνσταντινουπολιτικῆς Σχολῆς.

Ἑλληνικά Παραμύθια

Ὁ μύλος

Ἑκλογή Γ. Α. ΜΕΓΑ Ἀκαδημαϊκοῦ

Μιά φορὰ ἦταν δυό ἀδέρφια, ὁ ἕνας ἀρχοντας καί ὁ ἄλλος φτωχός. Ὁ ἀρχοντας εἶχε τό φτωχό τσοπάνη.

Σάν ἦρθε τό Μεγάλο Σάββατο, ἔπιασεν ὁ ἀρχοντας, ξεχωρίζει τάρνια, πού θά σφάξουν τή Λαμπρή. Σάν κοντεύανε νά τά πουλήσουν, γύρεψε καί ὁ ἀδερφός του ἕνα ἀρνάκι νά τό σφάξει νά τό φάει μέ τά παιδιά του καί μέ τή γυναῖκα του τό Πάσχα, σάν πού ἦταν ἡ μέρα.

Ὁ ἀδερφός του, φιλάργυρος βλέπεις, ἀρχινᾷ μιά φιλονεικία μαζί του:

— Βρέ ἀχάριστε, δέν εὐχαριστιέσαι πού σ' ἔχω καί σέ ταῖζω ἕνα κομμάτι ψωμί, μόν' θέλεις καί ἀρνί;

Ὁ φτωχός δέν ξαναμίλησε, μόνο σάν τά πούλησαν πλιά τάρνια καί ἀπέμεινεν ἕνα ἀρνάκι μοναχά καί δέν πουλιόταν, λέει τοῦ ἀδερφοῦ του:

— Νά πάρω τοῦτο δά τάρνακι;

— Πάρ' το, λέει, καί πῆγαινε στοῦ δαίμονα τή μάνα!

Τόσο τοῦ κακοφάνηκε τοῦ φτωχοῦ αὐτός ὁ λόγος, ὥστε ἀποφάσισε μήτε στί στίτι του νά πάει μήτε πουθενά, μόνο νά πάρει τά βουνά καί τά κλαδιά, νά πᾶ νά βρεῖ «τοῦ δαίμονα τή μάνα».

Τρέχει σάν τρελός. Πηγαίνει, πηγαίνει, νυχτώθηκε. Ἐκασε νά ξεκουραστεῖ ὁ ἄνθρωπος. Ἐκεῖ πού διαλογιζόταν, εἶδε μιά φωτιά. Σηκώνεται, πηγαίνει κατά τή φωτιά. Πῆγε δά κοντά στή φωτιά, τί νά δει! Ἐνα τραπέζι μεγάλο καί ἀράδα ἀράδα καθότανε οἱ πειρασμοί, οἱ δαίμονοι ὅλοι μαζωμένοι, καί τρώγανε καί πίνανε.

Ἀμα τόν εἶδαν, ὁ ἕνας: «Καλῶς τόν μπάρμπα!».

Ὁ ἄλλος: «Καλῶς τόν μπάρμπα! Πῶς ἦταν καί μᾶς ἔλαχες; Ἐμεῖς καθόμαστε τόσα χρόνια ἐδῶ καί κανεῖς δέν ἦρθε νά μᾶς δεῖ σύ πῶς τό παθες κα' ἦρθες;»

Τόν ρωτοῦσαν πιά ὅλα τά δαίμονια. Ὁ ἄνθρωπος εἶπε:

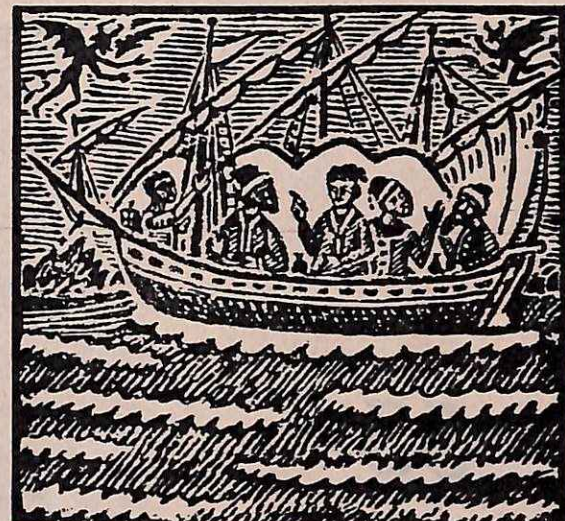
— Δέν θέλω τίποτα, μονάχα ὁ ἀδερφός μου μοῦ δωκε τοῦτο δά τάρνι καί μοῦ εἶπε νά πηγαίνω στοῦ δαίμονα τή μάνα, καί πῆρα τάρνι κα' ἦρθα καί σᾶς ἦρα.

Τοῦ εἶπαν νά φάει, δέν θέλησε. Τόν ρωτήσανε:

— Τί θέλεις νά σοῦ χαρίσουμε γιά τό δῶρο πού μᾶς ἔφερες;

— Ὅ,τι βαστά ἡ καρδιά σας, λέει, δώστε μου.

Τοῦ ἔδωκαν ἕνα μύλο πού ἀλέθουν τόν καφέ, καί τοῦ εἶπαν ὅτι ὁ μύλος, ἄμα τόν γυρίζεις, ὅ,τι θέλεις γράζει, γρόσια, φλουριά, φαγιά κάθε λογῆς πράματα, καί τόν καθοδήγησαν νά μὴν τό δώσει σέ κανέναν, ὅ,τι καί ἂν τοῦ δώσουν. Τόν πῆρε ὁ ἄνθρωπος, ἦρθε στί στίτι του τή νύχτα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου.

Σχ. 8. ΡΑΛ. ΚΟΥΤΙΑΔΗ

Ἐπῆρνε Πάσχα. Τά παιδιά του κλαίγανε· δέν εἶχαν ψωμί νά φάνε, ρούχα δέν εἶχαν· κλαίγανε τή μοῖρα τοῦς.

Ἀμα ἦρθε ὁ πατέρας τοῦς, γράζει τό μύλο, γυρίζει λιγάκι, ἔβγαλε ψωμιά, φαγιά, φλουριά, ρούχα, τί θέλεις καρδιά μου! Σηκώνονται τό πρωῒ, ἀλλάζουν, πάνε στήν Ἐκκλησιά, ἔρχονται ὅλο χαρές καί πασκαλιές.

Τώρα ὁ ἀδερφός του εἶδε τά παιδιά, τή γυναῖκα τοῦ ἀδερφοῦ του ἀλλαγμένα, καθώς πού πρέπει. «Ἐδῶ, λέει, θά τρέχει τίποτα». Ἀπ' τή μιά εἶχε, ἀπ' τήν ἄλλη εἶχε, ρῶτα, ξαναρώτα τά παιδιά, ἔμαθε πῶς εἶχε ὁ ἀδερφός του ἕνα μύλο καί τά γράζει. Πάει στόν ἴδιο, τόν ρωτᾷ, ἔπιασε κείνος νά τάρνη-θεῖ.

— Ἐλα λέγε, λέει, καί μένα μοῦ τό ἔπανε τά παιδιά σου.

Ὁ ἄνθρωπος ἤθελε δέν ἤθελε τό μαρτύρησε. Τώρα ὁ ἀδερφός του πέφτει στά παρακάλια, σώνει καί καλά νά τοῦ χαρίσει τό μύλο καί κείνος νά τοῦ δώσει γρόσια πολλά καί νά τοῦ γράψει ὅπᾳν του ὅλο τό διός του.

Ὁ ἄνθρωπος τό δέχτηκε, μά πρῶτα πάει στί στίτι, γυρίζει τό μύλο καί γεμίζει ἕνα σεντούκι φλουριά. Ὑστερα πηγαίνει καί τόν δίνει τοῦ ἀδερφοῦ του.

Ὁ ἀδερφός του πάλι δέν εὐχαριστιόταν νά ἔχει τό μύλο καί νά κάθεται στί χωριό, μά τόν πῆρε νά πάει στήν Πόλη γιά νά τόν δείχνει σ' ὅλον τόν κόσμο.

Ἐκεῖ πού ταξίδευε μέσ στί καράβι γυρέψανε ὅλας. Πιάνει γυρίζει τό μύλο νά βγάλει ἄλας. Ὁ μύλος δέν παράταγε· γύριζε μονάχος, ἔβγαζε, ἔβγαζε ἄλας, γέμισε τό καράβι, βούλιαξε, πνιγῆκανε ὅλοι!

Τό μύλο τόν πῆραν πάλι οἱ δεξαποδῶ, μά ὁ φτωχός εἶχε πολλά φλουριά καί ζούσε χρυσόν καιρό.

(Ἀπό τό βιβλίο «Ἑλληνικά Παραμύθια», πού κυκλοφορεῖ σέ εἰκονογραφημένη ἔκδοσι τοῦ οἴκου ἱ. Δ. Κολάκου & ΣΙΑ)

Υπό Μ. ΠΡΩΤΟΓΕΡΙΑΗ

33

Εικοσιοχτώ χρόνια είχαν περάσει από την έναρξη της λειτουργίας του «Κοργιαλενείου και Μπενακείου» Νοσοκομείου του Ε.Ε.Σ. (1931) ως τα τέλη του 1958. Σχεδόν 200 χιλιάδες άρρωστοι είχαν νοσηλευθεί στις Κλινικές του σ' αυτό τό διάστημα και σχεδόν τριπλάσιοι είχαν εξετασθεί στα Έξωτερικά Ιατρεία του. Η επιστημονική και νοσηλευτική του φήμη ήταν τέτοια, ώστε ο πόθος κάθε άρρώστου, απ' όλη την Ελλάδα, ακόμη κι από ελληνικές παροικίες γειτονικών χωρών, ήταν νά εισαχθεί στον «Ερυθρό Σταυρό».

Αλλά τόση συρροή άρρώστων ήταν δυσανάλογη με τις δυνατότητες του Νοσοκομείου. Έγινε επιτακτικά αισθητή η ανάγκη γιά την επέκτασή του. Η πρώτη νύξη γι' αυτό τό ζήτημα έγινε στα 1958 από τον τότε Πρόεδρο του Ε.Ε.Σ., τον αείμνηστο Κων/νο Γεωργακόπουλο: «Ο κ. Πρόεδρος γράφει τό πρακτικό του Κεντρικού Διοικητικού Συμβουλίου της 30. 10. 58 - τονίζει την επίγουσαν ανάγκη της επέκτασής» και αναφέρει ότι «ο Πρόεδρος της Διοικούσης Επιτροπής του Νοσοκομείου κ. Μακκός έχει ήδη ενημερώσει τό Συμβούλιον επί του ποιαί Κλινικαί πρέπει νά προστεθούν και ποιαί νά επεκταθούν, έχουν δέ ήδη συνταχθεί και προκαταρκτικά σχέ-

Καλλιόπη Πύρρου Καραπάνου, Μεγάλη Εδεργέτις του Ε.Ε.Σ. † 1959.

Ο Πρόεδρος Κ. Γεωργακόπουλος αναπτύσσει τὰ σχέδια γιά τήν επέκταση, τήν ήμέρα πού έγινε ή κατάθεση του θεμελίου λίθου.

Τò άσυνπλήρωτο 15ώροφο κτίριο.

δια αυτών υπό του Συμβούλου κ. Αντωνιάδη...». Η δαπάνη γιά την επέκταση υπολογιζόταν τότε σέ 30 εκατομμύρια δραχμές.

Ακολούθησαν συζητήσεις σέ πολλές συνεδριάσεις του Κ.Δ.Σ., αποστολή στό έξωτερικό ειδικών μελών του Συμβουλίου γιά επίτοπια μελέτη σύγχρονων νοσοκομειακών μονόδων, σχέδια κλπ. Αλλά έλειπαν τά χρήματα. Όμως στα 1959 ή Καλλιόπη Πύρρου Καραπάνου άφησε μέ τήν διαθήκη της στον Ε.Ε.Σ. μία μεγάλη κληρονομιά - πολλά οικόπεδα στη Γλυφάδα. Με τό ποσόν πού εισέπραξε ο Ε.Ε.Σ. από τήν εκποίηση τους άρχισε, στα 1965, ή οικοδόμηση πλάι στό παλιό Νοσοκομείο δεκαπενταώροφου κτιρίου γιά τήν επέκταση των Κλινικών πού υπήρχαν και τήν εγκατάσταση νέων.

Αλλά τό μεγαλεπήβολο σχέδιο του Κωνσταντίνου Γεωργακούλου δέν ολοκληρώθηκε. Η αδιάκοπη αναστήμιση υλικών και εργατικών ήταν ή αιτία. Συμπληρώθηκαν οι οικοδομικές εργασίες, αλλά μόνον αυτές. Η άποπεράτωση του έργου θά άπαιτούσε σήμερα πολλές εκατοντάδες εκατομμύρια, πού είναι άδύνατον νά τά συγκεντρώσει ο Ε.Ε.Σ. Γι' αυτό και διαπραγματεύεται τήν εκποίησή του. Όμως επέκταση του Νοσοκομείου έγινε, όπως θά δούμε στό επόμενο σημείωμα.

ΜΙΑ

ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΗ

ΜΕΡΑ...

Διήγημα
του ΧΡ. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΥ

Μιά φορά κ' έναν καιρό σ' ένα χωριό της Μακεδονίας ζούσε ένας κληρικός, ο παπ' - Αλέξανδρος. Ήταν ένας ταπεινός λευίτης με ήμερο βλέμμα και χιονάτα μαλλιά. Στά χείλη τόν καλό λόγο είχε για όλους τους συγχωριανούς και προσευχόταν ολόένα για την σωτηρία των ψυχών.

Ο παπ' - Αλέξανδρος κάθε πρωί ξυπνούσε χαράματα και πήγαινε στην εκκλησία του χωριού, την Αγία Φωτεινή. Κάθε φορά που έφτανε στόν περίβολο της εκκλησίας κτυπούσε τήν καμπάνα κ' ύστερα έμπαινε στό ναό. Μές στό Ίερό φορούσε ένα πετραχήλι, άναβε τό κεράκι πλάι στήν Προσκομιδή και μ' ένα σταυρό στό χέρι, μπροστά στήν αγία Τράπεζα, άρχίναγε τήν λειτουργία. Μετά, πήγαινε στό αναλόγιο κι άρχιζε νά διαβάξει τά ιερά γράμματα του Όρθρου. Πάντα τότε δυό - τρείς χωρικοί γλιστρούσαν μέσ στήν εκκλησιά άθόρυβα. Προσκυνούσαν τό εικόνισμα της Αγίας, άνάβανε ένα κερί στό μανουάλι και πηγαίνανε παράμερα νά σταθούν σέ μία γωνιά.

Λίγο άργότερα έφταναν άρκετοί πιστοί και πρώτος - πρώτος ό μπάμπ' Αριστείδης ό ψάλτης, πού έπαιρνε άμέσως τή θέση του παπ' - Αλέξανδρου για νά συνεχίσει τόν Έξάψαλμο.

Ο μπάμπ' Αριστείδης ήταν

ένα γεροντάκι κοντό, ξερακιανό, μέ άραιά ψαρά μαλλιά. Όλα τά χρόνια γεωργός, κι από παλικάρι μαζί μέ τόν παπά του χωριού σέ χαρές και λύπες.

Μιά μέρα ό παπ' - Αλέξανδρος είχε πάει άποδραδής στό σπίτι του Αριστείδη, για νά του πει ότι τήν αύγή θά πήγαιναν στό έρημοκλήσι του Αϊ - Σπυρίδωνα - μία ώρα δρόμο έξω από τό χωριό. Ήμέρωνε ή γιορτή του Αγίου και τό εκκλησάκι έπρεπε νά λειτουργηθεί. Έτσι τήν άλλη μέρα, παπάς και ψάλτης καβάλα στά γαϊδουράκια τους προχωρούσαν μέσα στό μισοσκόταδο της κονταυγής.

Τήν παραμονή είχε πιάσει πολύ κρύο στό χωριό και από τά μεσάνυχτα άρχισε νά πασπαλίζει τά γύρω δουνά ψιλό χιόνι. Και μέ τό γλυκοχάραμα έκατομύρια νιφάδες είχαν ξεχυθεί.

Έκει πού πήγαιναν οι δυό τους πάνω στά γαϊδουράκια, μόνοι μέσ στήν παγωμένη έρημιά, άκούσανε ξαφνικά κλάματα μωρού. Ο μπάμπ' Αριστείδης τρόμαξε, ενώ ό παπ' Αλέξανδρος έκανε τό σημείο του σταυρού. Σταμάτησαν άμέσως τά ζώα κ' έμειναν ασάλευτοι, πασχίζοντας νά νιώσουν από πού έρχονταν οι φωνές. Έψαχναν όμως μέ τά μάτια παντού. Τό κρύο έτσούζε, τό

χιόνι σκέπαζε σιγά - σιγά τά χωράφια, τά βάτα του όχτου, τά λιγοστά δέντρα. Δέ λαλούσε πουλί, δέ βέλαζε πρόβατο, σκυλί δέ άλυχτούσε. Σφίγγανε μέ τά ξυλιασμένα χέρια τίς χοντρές κάπες και σάπαιναν καρτερώντας νά ξανακούσουν τό κλάμα. Και νά, έντοπίζουνε τή φωνούλα πίσω από μία ξερολιθιά. Ο παπ' Αλέξανδρος κεντρίζει τό γαϊδούρι νά βαδίσει πρós τά κεί, ενώ ό μπάμπ' Αριστείδης μένει στή θέση του παρακολουθώντας ταραγμένος όλα τούτα.

Ο γέροντας προχωρεί, φτάνει στήν ξερολιθιά και βλέπει μέ κατάπληξη σωριασμένη πάνω στό στρώμα του χιονιού μία φτωχοντυμένη νέα γυναίκα. Κρατάει στήν άγκαλιά της ένα μωρό τυλιγμένο μέ κουρέλια.

- Πού πήγαινες, χριστιανή, μέσ στό χιονιά μέ τό παιδί; φωνάζει.

- Παπούλη, στήν πολιτεία, μά έχασα τό δρόμο. Σώσε μας, λυπήσου τό παιδί μου! άπαντάει.

Ο παπ' - Αλέξανδρος ξεπεξεύει εϋτύς, βγάξει τήν κάπα του και της τή δίνει. Μετά τήν άνεβάζει στό ζωντανό ενώ αύτή σφίγγει τό μικρό πού τόχει χώσει μέσ από τό ζεστό ρούχο. Ο γέροντας τήν παίρνει μαζί του, νά της δώσει προσφορά από τή λειτουργία κ' ύστερα νά τήν πάει στήν πόλη.

Ο μπάμπ' - Αριστείδης, πού είχε ιδεί όλα όσα γίνανε, χαμογελούσε τώρα χαρούμενος. Ήταν άγνή ψυχή κ' οι καλές πράξεις τόν συγκινούσαν.

Μετά από ώρα μπαίνουν όλοι μαζί στό έρημοκλήσι του Αϊ - Σπυρίδωνα, πού ήτανε κάπως ζεστό. Έτσι, άφου άνάψανε τά καντήλια πρός δόξαν Θεού και Αγίου, άρχισε ή λειτουργία. Πρώτη τους φορά παπάς και ψάλτης νιώθανε τόσο εϋτυχισμένοι. Και τούτο όχι μόνο γιατί λειτουργούσαν μέσ στό μικρό βυζαντινό ναό, αλλά γιατί βλέπανε νά φαντάζει πάνω στό σαρακωφαγωμένο σπασίδι μία νέα μητέρα μέ τό παιδί της στήν άγκαλιά, καθώς στήν ταπεινή φάτνη της Βηθλεέμ ή Παρθένος Μαρία μέ τό θείο Βρέφος!.

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΣΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

του λαογράφου ΚΩΣΤΑ ΡΩΜΑΙΟΥ

Κάθε φορά πού πλησιάζουν τά Χριστούγεννα, συλλογίζομαι τί σημαντικές συνέπειες, από πρακτική πλευρά, μπορεί νά έχουν μερικά λαογραφικά έθιμα. Άλλοτε πρόκειται για συνέπειες εϋεργετικές και άλλοτε για επίζημιες.

Κατά τά Χριστούγεννα - ιδίως στά τελευταία χρόνια - ένα ξενικό έθιμο, πού έχει εισβάλλει στή χώρα μας, άπειλεί νά μάς γίνει άληθινή μάστιγα συμφοράς. Πρόκειται για τό Χριστουγεννιάτικο Δέντρο.

Η μεταπολεμική κυριαρχία αυτού του έθιμου άρχισε μέ άπλή μίμηση από τους λίγους και προχώρησε, άμέσως έπειτα, στή γρήγορη έμπορική έκμετάλλευση. Η δυναμικότητα του έθιμου όφείλεται κυρίως, στό ώραίο και πολύμορφο θέαμα πού χαρίζει τούτο σέ μικρούς και μεγάλους. Αυτό συμβαίνει, ιδίως, όταν τό Δέντρο είναι στολισμένο μέ φανταχτερά στολίδια και φωτισμένο φαντασμαγορικά.

Όπωςδήποτε, όμως, πρόκειται για κοινωνική εκδήλωση γεμάτη «υπερβολή», πού τελικά μάς γίνεται άπαραδέκτη. Μέ τή μανία, δηλαδή, πού πιάνει τόν κόσμο, ν' άποκτήσει κάθε οικογένεια και τό Δέντρο της, ύπάρχει μεγάλος κίνδυνος νά ρημάξουν τά φτωχά ελληνικά δάση. Για νά σταθεί ένα Χριστουγεννιάτικο Δέντρο, πρέπει συνήθως νά κοπεί ή κορυφή ενός μικρού έλάτου. Ίσως πρόκειται για τόν πιο άδικαιολόγητο και τόν πιο άνόητο «άποκεφαλισμό» μικρών ύπάρξεων, σέ όλη τήν παγκόσμια ιστορία.

Όταν γεννήθηκε ό μικρός Χριστός, χρειάστηκε ν' άποκεφαλίσουν στήν Ιουδαία, χιλιάδες μικρά βρέφη και ή Ραχήλ «έκλαιε τά τέκνα αύτης». Ήταν άνάγκη νά πληρώσουν τά άθώα βρέφη τή μεγαλομανία ενός Ηρώδη. Σήμερα,

στήν Ελλάδα, κάθε φορά πού γιορτάζουμε τή Γέννηση του Χριστού, μία άλλη μεγάλη μητέρα, ή ελληνική γή, σπαράζει από πόνο, καθώς βλέπει τά μικρά της έλατα - τά δικά της βρέφη - ν' άποκεφαλίζονται κατά χιλιάδες και μέ μανία άλλου Ηρώδη, μπροστά στό βωμό της ανθρώπινης ματαιοδοξίας και της κερδοσκοπίας.

Πώς είναι, όμως, δυνατόν νά σωθούν άπ' αύτή τήν άπροσδόκητη θεομηνία; Ίσως δύο τρόποι σωτηρίας μπορεί νά ύπάρξουν: ή κατάρτηση και ή αντικατάσταση. Πρώτον: Νά άπαγορευθεί μέ νόμο ή χρησιμοποίηση έλάτου και νά επιτρέπονται μόνο τεχνητά πράσινα δεντράκια από πλαστική ύλη. - Έτσι θά ικανοποιηθούν και ή ματαιοδοξία και ή κερδοσκοπία. Και δεύτερον: Νά φροντίσουμε τό ξενικό Χριστουγεννιάτικο Δέντρο νά αντικατασταθεί μέ κάποιο παλιό ελληνικό έθιμο, πού νά είναι παρόμοιο και παράλληλο, αλλά και πού νά έχει και αύτό τά φανταχτερά πλεονεκτήματα του Χριστουγεννιάτικου Δέντρου. Ένα τέτοιο έθιμο είναι τό σχετικό μέ τό Χριστουγεννιάτικο Καράβι.

Στά παλαιότερα χρόνια τά μικρά Έλληνόπουλα, γυρίζοντας από σπίτι σέ σπίτι για νά εϊπούν τά κάλαντα, κρατούσαν μέ καμάρι ένα μικρό καράβι, φτιαγμένο στήν έντέλεια και φωτισμένο από μέσα. Καμιά φορά, τό στόλιζαν όχι μόνο μέ φώτα, αλλά και μέ πολύχρωμες κορδέλες, άν και τούτο συνέβαινε πολύ σπάνια. Κρατώντας, λοιπόν, τό καράβι, πού έχει πανάρχαιη ιστορία και σημασία για τήν πολιτιστική δράση της ελληνικής φυλής, τά μικρά Έλληνόπουλα τραγουδούσαν τή νύχτα της παραμονής των Χριστουγέννων τά κάλαντα, πού μιλούσαν για τή Γέννηση του μικρού Ίησού.

Τό καράβι, στή συγκεκριμένη

περίπτωση, ήταν τό πιο αγαπημένο λαϊκό «σύμβολο» της εϋτυχίας πού έρχονταν στούς στίχους του τραγουδιού. Και ό έρχομός - ό κυριολεκτικός - μαζί μέ τά μικρά παιδιά, και του αγαπημένου εκείνου «έλληνικού συμβόλου» δηλαδή του καραβιού, έσήμαινε ότι ίσως ό νέος χρόνος θά έρθει και σ' έκείνο τό σπίτι φορτωμένος μέ πολλά αγαθά, πού συνήθως τά φέρνουν τά καράβια.

Τί, λοιπόν, περισσότερο μπορεί νά μάς δώσει τό Χριστουγεννιάτικο Δέντρο από ένα Χριστουγεννιάτικο Καράβι; Και τά δύο μπορούν νά είναι φωτισμένα μέ πολύχρωμα φώτα και μέ χρώματα και μέ στολίδια φανταχτερά. Όπως και τά δύο μπορούν νά έχουν μαζί τους τά δώρα πού θά χαρίσουμε στούς δικούς μας. Γιατί τό καράβι φέρνει τά δώρα, ενώ ένα δέντρο πώς μπορεί νά τά άποκτήσει;

Ενώ, όμως, τό Δέντρο είναι έθιμο ξενικό και στατικό, χωρίς κίνηση και, τελικά καταστρεπτικό για τά δάση, τό Καράβι δέν έχει στατική έννοια, άλλ' αντίθετα εκφράζει κίνηση και δράση. Όσο για τήν όμορφιά και, ιδίως, τήν ποικιλία, τά καράβια στήν ελληνική ιστορία και ζωή έχουν ένα τέτοιο πλήθος σχέδια, σχήματα και φινιούρες, πού μπορούν νά ικανοποιήσουν μικρούς και μεγάλους.

Από τήν αύγή των αρχαιότερων ελληνικών μύθων, ένα καράβι πού τό λένε «Αργώ», φεύγει για νά φέρει τό χρυσόμαλλο δέρας. Και μέ ένα άλλο καράβι, ό πολυμήχανος της Ίθάκης και του Όμήρου άλωνίζει τά πέλαγα. Και ή ιστορία συνεχίζεται έως τίς μέρες μας μέ τά κατορθώματα της ναυτιλίας και των Έλλήνων θαλασσιώνων.

Αξιζει, λοιπόν, νά επιχειρήσουμε αύτή τήν αλλαγή του Χριστουγεννιάτικου έθιμου. Από ξενικό θά γίνει βαθύτατα ελληνικό. Και στό μεταξύ, δέν θά χάσει τίποτα από τήν όμορφιά ή τή λάμψη του. Τό αντίθετο: Και οι δύο αυτές θά γίνουν λαμπρότερες στή μορφή και ουσιαστικότερες σέ ελληνικό νόημα.

Τό ρολοῖ

Τά 1600 π.Χ. οἱ Χαλδαῖοι χτύπαγαν τήν ὥρα μέ μιά βέργα. Ἀργότερα ἡ ἐξυπνάδα τοῦ ἀνθρώπου βρῆκε ἄλλους τρόπους νά μετρά τό πέρασμά της, μέ ρόδες, μέ ὀδοντωτούς κυλίνδρους, μέ καμπάνες, μέ ἐκκρεμή κλπ.

Μετά μέ τήν σειρά τους ἦρθαν οἱ συλλέκτες γιά νά μαζέψουν αὐτά τά κομμάτια, τά κομμάτια τοῦ χρόνου, τά ὁποῖα ταξινομοῦνται συνήθως μέ βάση τήν χρονολογία καί τόν κατασκευαστή. Καί ἂν ἀκούσετε τά πολυμήφια νούμερα στίς δημοπρασίες τῶν ρολογιῶν, τότε θά ὁμολογήσετε πῶς στήν κυρι-ολεξία «ὁ χρόνος εἶναι χρήσιμα...!

Οἱ Χαλδαῖοι ἐφαρμόσανε «τήν ἀκριβή ὥρα» στήν ἀρχαία αὐτοκρατορία τῆς Βαβυλωνίας τό 600 π.Χ. Εἶχαν ἐφεύρει τήν «ράβδο τῆς ὥρας», στήν ὁποία εἶχαν καταγράψει ἐξαιρετικῆς ἀκρίβειας ὑποδιαίρεσεις. Μποροῦσαν νά λένε «ὥρα 5» ἀπό τήν σκιά αὐτῆς τῆς βέργας, ὅμως τή νύχτα δέν ἦταν καθόλου εὐκόλο.

Οἱ Αἰγύπτιοι εἶχαν τοποθετήσει μπρός στοὺς ναοὺς τους ὀδελίσκους. Ὁ Ρωμαῖος αὐτοκράτορας Καλλιγούλας ἐπῆρε ἕναν ἀπό αὐτούς καί τό 38 μ.Χ. τόν μετέφερε στή Ρώμη, σάν ἐνθύμιο ἀπό τήν Ἡλι-ούπολη. Σήμερα αὐτός ὁ ὀδελίσκος εἶναι στημένος στήν πλατεία τοῦ Ἁγίου Πέτρου.

Κατά τόν 17ον αἰῶνα ἐφαρμόστηκε ἀπό τόν Ἰνδὸ μαχαράγια Γαί Σίνγκ μιά μέθοδος πού σχετι-ζόταν μέ τήν τροχιά τοῦ ἡλίου. Αὐτή τήν μέθοδο ἀκολουθοῦν ἀκόμη καί σήμερα οἱ κάτοικοι τοῦ Ζαΐπουρ (Jaipur). Ὁ Γαλιλαῖος τόν 16ο αἰῶνα ἀνοίξε νέους ὁρίζοντες στό μέτρημα τῆς ὥρας ἐφαρμόζοντας γιά τό ἐκκρεμές τίς δικές του θεωρί-ες, πού στηρίζονταν στά αἰγυπτιακά ρολόγια τοῦ ἡλίου καί τοῦ νεροῦ καί στά κινεζικά ρολόγια τῆς φωτιάς, τοῦ λαδιοῦ καί τῆς ζυγαριᾶς, στήν ὁποία τόν 13ον αἰῶνα, εἶχε προστεθεῖ μιά ταλαντευόμενη βελόνα.

Ὅμως τό πρῶτο ἐκκρεμές κατασκευάστηκε καί χρησιμοποιήθηκε στήν Χάγη πολλά χρόνια μετά τόν θάνατο τοῦ Γαλιλαίου. Μέχρι τότε τά ἐλατήρια πού ἔδιναν ὥθηση στοὺς δείκτες τοῦ ρολογιοῦ χρησιμο-ποιοῦντο μόνο στά ρολόγια χειρός, τά ἐπιτραπέζια καί τά κουτιά μουσικῆς.

Στό σπίτι τοῦ Γκαίτε, στήν Φρανγκφούρτη, ὑπάρχει ἕνα ρολοῖ - ἡμερολόγιο μέ πλούσιο σκάλι-σμα, δῶρο κάποιου φίλου τοῦ ποιητῆ πού πρέπει νά ἦταν τεχνικό δαιμόνιο. Αὐτό τό ἡμερολόγιο εἶ-ναι τόσο ἐξυπνα σχεδιασμένο, πού ἐπὶ 200 χρόνια

ἔδειχνε τήν ἡμερομηνία στήν φορά τῶν δεικτῶν τοῦ ρολογιοῦ. Καί μόνο 10 χρόνια πρίν, αὐτό τό ἀρι-στούργημα σταμάτησε καί χρειάστηκε νά ξανα-κουρδιστεῖ.

Ὑπάρχουν ρολόγια γιά σαλόνια, ἐπιτραπέζια, τῆς τσέπης, ἐπίχρυσα ἢ μέ πολύτιμες πέτρες, ρολό-για μέ καμπάνες ἢ μέ κινούμενα γλυπτά, ρολόγια Μπαρόκ, ρολόγια γιά πλατείες, τέλος ἀγγλικά ρο-λόγια γιά μεγάλες αἰθουσες μέ κινούμενο ἐκκρεμές, ὅπως αὐτό τοῦ Γαλιλαίου. Οἱ φανατικοὶ ὁπαδοὶ τῆς συλλογῆς ρολογιῶν συνήθως προτιμοῦν νά ξο-δεύουν τήν ὥρα τους καί τά χρήματά τους στά πορ-σελάνινα ρολόγια Μπαρόκ, στά μεταλλικά ρολόγια, στά ρολόγια μέ ἀλυσίδα τοῦ 19ου αἰῶνα ἢ στά ρολόγια τῶν «δανδήδων» τοῦ περασμένου αἰῶνα πού κουδούνιζαν αὐτόματα κάθε 15 λεπτά.

Δ.Π.

ΠΡΟΤΥΠΟ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

τοῦ πρωτοπρ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ

Ὁ μήνας Νοέμβριος μέ τήν ἐορτή τῶν Εἰσοδίων (21) προβάλλει στή θρησκευόουσα συνείδηση τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ τό Πρόσωπο τῆς Ὑπεραγίας Θε-οτόκου. Καί εἶναι Πρόσωπο πα-νίερο καί ἀγαπητό στό Λαό μας ἡ Παναγία. Ὅλη ἡ θρησκευτική ζωή του, ὅπως δείχνει τό ἐκκλη-σιαστικό - λειτουργικό μας ἔτος, εἶναι στενῶτατα συνδεδεμένη μέ τήν Παναγία. Γι' αὐτό καί οἱ διά-φορες θεομητορικές ἐορτές διοῦν-ται ἐντονα στά βάθη τῆς ἐλληνικῆς ψυχῆς, πού εἰς πείσμα τῆς λεγομέ-νης «προόδου» καί τῆς ἰσοπεδώ-σεως, τήν ὁποία ἐπιβάλλει στόν πνευματικό χώρο τῆς ζωῆς μας, δέν χάνει τόν σύνδεσμό της μέ τήν πηγὴ τῆς ὑπάρξεώς της, τόν Θεό.

Τά «Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου» σάν ἐορτὴ ἐκκλησιαστική, εἶναι ἡ λειτουργικὴ ἀναφορὰ στό γεγονός τῆς ἀφιέρωσης τῆς μικρῆς Μα-ρίας στό Ναὸ τοῦ Θεοῦ. Ὁδηγη-μένοι ἀπὸ τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἱ γονεῖς της, Ἰωακείμ καί Ἄννα, προσφέρουν τήν Παναγία στό Θεό, γιά νά προετοιμασθεῖ γιά τὴ συμμετοχή της στό ἔργο τῆς Σωτη-ρίας τοῦ Κόσμου, ὅπως τό προαι-ώνιο σχέδιο τοῦ Θεοῦ εἶχε ἀπο-φασίσει. «Φυτεύθηκε στόν Οἶκο τοῦ Θεοῦ

Τά Εἰσόδια ὅμως βρίσκονται σέ στενὴτατη ἐξάρτηση μέ τό γε-γονός τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Τά Εἰσ-όδια εἶναι ἡ πνευματικὴ προϋπό-θεση τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Ἡ ἀγι-ότητα τῆς Μαρίας, καρπὸς τῆς δι-κῆς της προσφορᾶς στόν Θεό καί τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγ. Πνεύματος, πού ἀπαντᾷ πάντα λυτρωτικά στήν πίστη τοῦ ἀνθρώπου, κάνουν τόν Εὐαγγελισμό - τήν σύλληψη δηλ. τοῦ Θεοανθρώπου ἀπὸ τήν Μαρία ἐν Ἀνίῳ Πνεύματι - πρα-γματικότητα.

Ἡ Παναγία, κυρίως τὴ στιγμή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἀναδεικνύεται ἐλεύθερη προσωπικότητα. Γιατί στήν πληροφορία τοῦ Ἀγγέλου «καί τέξη Υἱόν...» ἀπαντᾷ: «Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου γένοιτό μοι κατὰ τό ρῆμα σου». Γιά νά δημιουργη-θεῖ ὁ κόσμος, εἶπε ὁ Θεός στήν ἀρχὴ τῆς Ἱστορίας «γενηθήτω...». Γιά νά λυτρωθεῖ ὁ κόσμος, ἐπι-τρέπει ὁ Θεός νά πει καί ἕνας ἄν-θρωπος, σάν ἐκπρόσωπος ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ Μαρία, τό δικό της «γενηθήτω» («γένειτο»)! Τί-ποτε δέν κάνει ὁ Θεός χωρίς τήν ἐλεύθερη συμμετοχή τοῦ ἀνθρώ-που. Ἡ Μαρία διαθέτει τόν ἑαυτό της, γιά νά γίνει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Προσφέρει τόν ἑαυτό της, γιά νά σωθεῖ ὁ κόσμος. Εἶναι δέ μιά προσφορά ὅχι (χωρὶς συνέπει-ες. Ὁ κίνδυνος νά λιθοβοληθεῖ κατὰ τόν ἐβραϊκὸ νόμο σάν ἔν-οχος, οἱ ὑποψίες τοῦ «δικαίου» προστάτου τῆς Ἰωσήφ, τά σχόλια τοῦ κόσμου κ.ἄ.π. ἦσαν «λεπτομέ-ρειες», πού μιά κόρη μέ τήν ἀγνό-τητα καί καθαρότητα τῆς Μαρίας δέν μπορούσε νά παραβλέψει. Ἡ Παναγία ὁμῶς διδάσκει ὅτι πάνω ἀπ' ὅλα πρέπει ὁ ἄνθρωπος νά θέ-τει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Στό θεῖο θέλημα πρέπει νά θυσιάζεται ἡ ἀτομικότητά μας μέ ὅλες τίς ἀπαι-τήσεις της.

Ἡ ἀπάντηση τῆς Μαρίας κατὰ τόν Εὐαγγελισμό: «Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου γένοιτό μου κατὰ τό ρῆμα σου» ὑπογραμμίζει τὴν ἐσωτερικὴ της - ἐλεύθερη δηλαδή - συγκατά-θεση νά ἐκπληρωθεῖ σ' αὐτὴν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Αὐτό θέλει νά διακηρύξει ἡ πατερικὴ θεολογία, ὅταν ὀνομάζει τήν Μαρία «νέαν Εὐάν». Ἡ Εὐὰ τοποθέτησε τό δικό της θέλημα πάνω ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ Θεοῦ καί εἶπε: «Τό δικό μου θέλημα νά γίνει καί ὅχι τό δικό

σου, Θεέ». Ἀκριβῶς τό ἀντίθετο λέγει τώρα ἡ Μαρία: «Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου...». Αὐτό σημαίνει αὐτό - διάθεση τῆς Μαρίας, πού εἶναι πράξη ἐλευθερίας. Δέν γίνε-ται, λοιπόν, ἕνα ἀπλό ὄργανο στὰ χέρια τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ, ἀλλὰ αὐτό - προσφέρεται, γιατί πρῶτα πιστεύει στό λόγο τοῦ Θεοῦ καί μετά δέχεται ἐλεύθερα νά ὑπηρετήσει αὐτό τό λόγο, δι-νοντας ὅλο τὸν ἑαυτό της στήν διακονία τοῦ Λόγου. Γι' αὐτό καί ἐκτιμᾶται τόσο πολὺ ἀπὸ τοὺς ἁγίους μας Πατέρες ἡ ἐνέργεια αὐτῆς τῆς Παναγίας. Διότι, δι τὴν ἐπέτυχε ἡ σοφία τῶν ἐλλήνων ἡ ἡ λατρεία τοῦ ἰουδαϊσμοῦ, τό πέ-τυχε ἡ ἐλεύθερη προσφορά τῆς Μαρίας στό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Σάν πρόσωπο ἐλεύθερο ἡ Πα-ναγία μένει ἐστὶ τό ἀνεπανάληπτο πρότυπο γιά τὰ νιάτα κάθε ἐπο-χῆς. Καί ἰδιαίτερα τῆς δικῆς μας. Τίποτε δέν διακυβεύεται περισ-σότερο στόν αἰῶνα μας ἀπὸ τήν ἀνθρώπινη ἐλευθερία. Καί ὅχι μόνο στόν κοινωνικὸ χώρο, ἀλλὰ πολὺ περισσότερο στό ἐσωτερικὸ τοῦ ἀνθρώπου. Γιατί πρῶτα μέσα μας πεθαίνει ἡ ἐλευθερία, γιά νά ἀκολουθήσει καί ἡ κοινωνικὴ δουλεία. Ἡ πρῶτα μέσα μας φουντώνει ἡ ἐλευθερία, γιά νά γί-νει καί ὁ βιοπτικὸς μας χώρος κοι-νωνία ἐλευθερίας. Ἡ ἐσωτερικὴ ἐλευθερία μετουσιώνεται σέ ἐλευ-θερὴ ἐνέργεια καί πράξη, ὅπως διδάσκει τό παραδειγμα τῆς Πα-ναγίας. Ἄν δέν ἦταν ἐκείνη πρῶτα ἐσωτερικὰ ἐλεύθερη, ἐλευ-θερὴ δηλ. ἀπὸ τὴ δουλεία τῆς ἁμαρτίας, δέν θά μπορούσε ποτέ νά ὑποταχθεῖ στό θέλημα τοῦ Θε-οῦ, πού συνιστᾷ τήν κατ' ἐξοχὴν ἐλευθερία, γιατί κρατᾷ τόν ἄν-θρωπο ἐνωμένο μέ τήν πηγὴ τῆς ὑπάρξεώς του καί συνεπῶς καί τῆς ἐλευθερίας του τόν Θεό. Τό ἴδιο καί ὁ νέος. Ἄν δέν ἐλευθε-ρωθεῖ ἐσωτερικὰ ἀπὸ κάθε μορφὴ δουλείας (ἀδυναμίες, πάθη, ἐλατ-τώματα, κακίες, σέξ, ναρκωτικά κλπ.), δέν θά μπορεῖ ποτέ νά δια-θέσει τόν ἑαυτό του ἐλεύθερα, νά τὸν προσφέρει στό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί εἶπε: «Τό δικό μου θέλημα νά γίνει καί ὅχι τό δικό

(Συνέχεια στὴ σελ. 29)

Ο ΤΖΑΚ ΚΑΙ Η ΦΑΣΟΛΙΑ

ΖΟΥΣΕ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΜΙΑ ΦΤΩΧΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΕΙΚΕ ΕΝΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ ΠΟΥ ΤΟ ΛΕΓΑΝΕ ΤΖΑΚ.

Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΥΕ ΣΚΛΗΡΑ Κ' ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΗΤΑΝΕ ΦΤΩΧΟΙ, ΜΑ Ο ΤΖΑΚ ΗΤΑΝΕ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΙ ΔΕΝ ΣΤΕΝΟΧΩΡΙΣΤΑΝ ΓΙΑ ΤΕΤΟΙΑ ΠΡΑΜΑΤΑ.

Βλέπεις τί μπο-
ρώ ναϊκάνω,
γέρω Τζό;

"Ω, είσαι ξε-
πνο παιδί.

ΑΛΛΑ ΜΙΑ ΜΕΡΑ Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΑΝΑΓΚΑΣΤΗΚΕ ΝΑ ΤΟΥ ΠΕΙ ΜΕΡΙΚΙΕΣ ΒΛΙΒΕΡΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Δέ δέλω να χαλάσω τό
κέφι του Τζάκ..... αλλα πρέ-
πει να του πω πως δεν έχου-
με πια αλλα χρήματα να
ψωνίσουμε για να φάμε.

Γιέ μου είν' ανάγκη να πουλήσουμε τη
Μπέση μας, γιατί διαφορετικά δεν δά έχουμε
απόψε να φάμε. Είναι τό τελευταίο πράμα
πού μου έμεινε στόν
κόσμο. Να τήν πᾶς,
πουλόν στην αγορά
και να την πουλήσε-
ς καλή τιμή.

Ζήτω! Ποτέ δεν πήγα τόσο μα-
κριά. Ο δρόμος δά είναι εσκή
περιπέτεια. Να μή στεναχωριέσαι
καδόλλου, χρυσή μου μανούλα.

ΑΛΦΟΥ ΠΡΟΧΩΡΗΣΕ ΛΙΓΑ ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΑ Ο ΤΖΑΚ
ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΗ ΜΠΕΣΗ, ΕΙΔΕ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΕΝΑΝ
ΑΝΘΡΩΠΟ.

"Ε, ξεένε! Θέλεις ν' αγοράσεις
μιάν αγγελάδα;

(Πόσο τί δίνεις;

Πόσα μου
προσφέρεις
έδου;

Μιά φούχτα
φασόλια.

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΤΟΥΣ ΤΑ ΦΑΣΟΛΙΑ ΠΙΑΣΑΝΕ ΡΙΖΕΣ ΣΤΟ ΣΚΛΗΡΟ ΧΩΜΑ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΩΡΑ ΠΟΥ ΠΕΡΝΟΥΣΕ, ΟΙ ΦΑΣΟΛΙΕΣ.....

ΚΕΙΝΟ ΤΟ ΒΡΑΔΥ Ο ΤΖΑΚ ΚΑΙ Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΛΑΓΙΑΣΑΝΕ ΝΗΣΤΙΚΟΙ. ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ.....

Τ' άλλο πρωί ο Τζάκι η μητέρα του κοιτάζαν από το παράθυρο και δε μπορούσαν να πιστέψουν στα μάτια τους: Μιά φασολιά, είχε θεριέψει, θαρρείς ότι ανέβαινε ως τα σύννεφα!

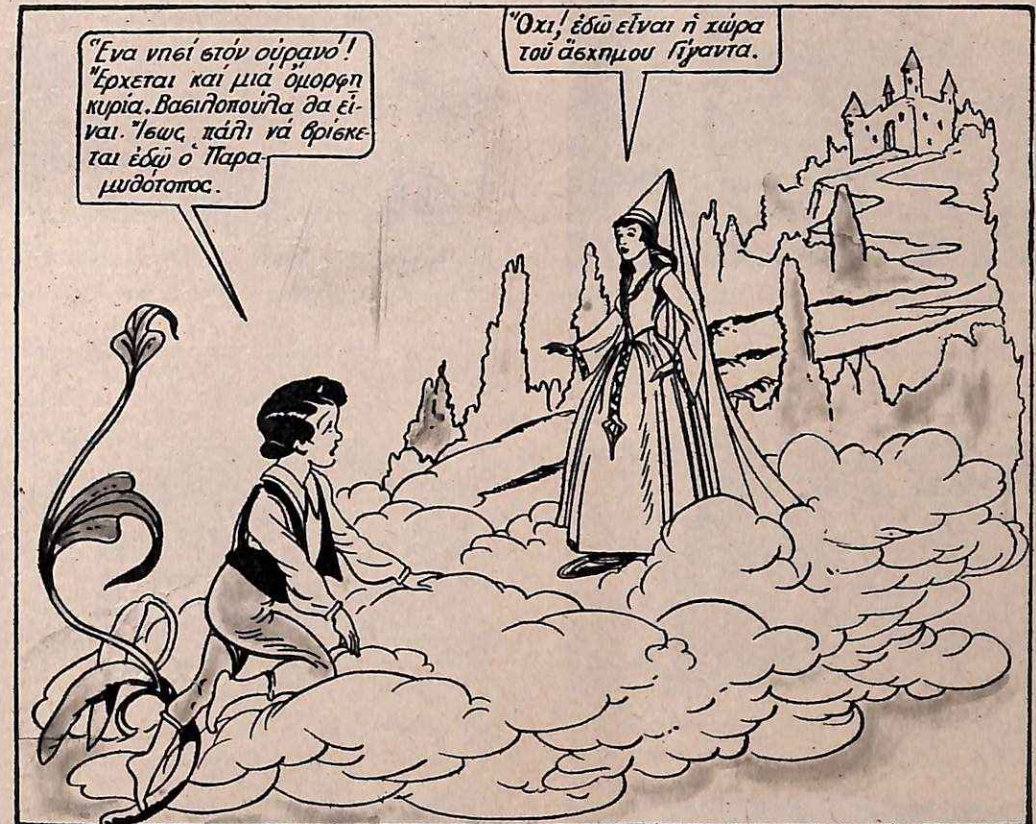
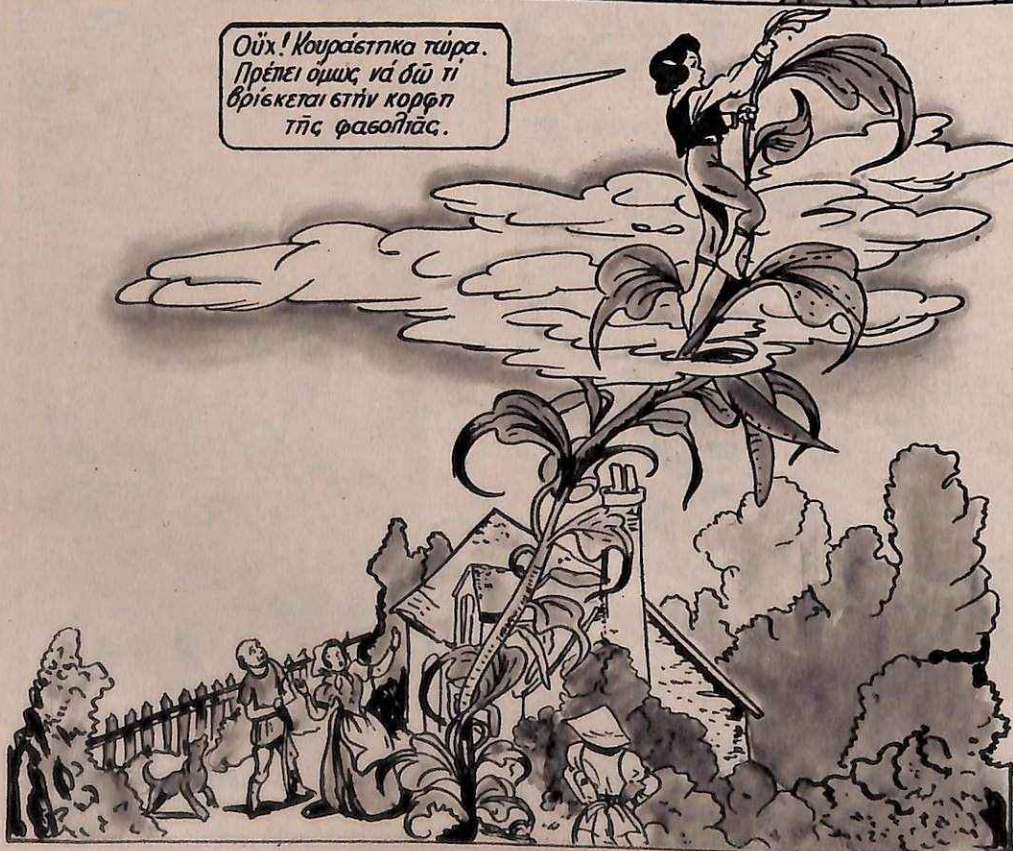
Θ' ανέβω να δω 'εσά-
με που φτάνει η
φασολιά.

Άχ, Τζάκι!
Πρόδεξε!

Μή στεναχωριέσαι, μπέ-
ρα. Σκαρφαλώνω εύκολα
σαν πουλί! Κοιτάξε ποσο
ψηλά βρίσκομαι κιόλας.

Ούχ! Κουράστηκα τώρα.
Πρέπει όμως να δω τι
βρίσκεται στην κορφή
της φασολιάς.

Ένα νηεί στον ούρανο!
Έρχεται και μια όμορφη
κυρία. Βασιλοπούλα θα εί-
ναι. Ίσως πάλι να βρίσκε-
ται εδώ ο Παρα-
μυδοτοπος.

Όχι, εδώ είναι η χώρα
του άσχημου γίγαντα.

Είναι μια θλιβερή ιστορία.
Άλλα 'ίσως να είσαι το παιδί που
χρειάζεται για να τ' αγγίξει πέρα.
Βλέπεις το μέρος αυτό;
μαζί με το κάστρο αγή-
κανε έναν ευγενικό
άρχοντα και την κυρά του.

Ήτανε πολύ εύτυχιέμένοι κι ολός ο
κόσμος τους αγαπούσε. Τότε μιὰ μέρα,
ο ιππότης πήρε διαταγή να πάει
στον πόλεμο. Η κυρία του πήρε το
μωρό της και πήγε να επισκεφτεί
τη γριά της παραμάνα, που ζού-
σε ε' ένα επτάκι στον κάμπο, κάτω
στη γη. Τότε ήρθε ο άσχη-
μος γίγαντας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΟΜΑΔΩΝ Ε.Ε.Σ.Ν.

Βοήθεια εις σεισμοπλήκτους και ένδεεις
Help to the needy

Βοήθεια εις Κοινότητα και σχολεία
Health in the Home

Ε.Ε.Ν. Δημ. Σχολ. Περαχωρίου Ίθάκης με είδη για άπο-
ρους.

Juniors of Elem. School at Perahorion Ithaca Island, with parcels for the needy.

Ε.Ε.Ν. Δημ. Σχολ. Καστανούσας Σιντικής στο σχολ. κή-
πο.

Juniors of Elem. School Castanoussas Sindikis, working in their school garden.

Ε.Ε.Ν. Γυμνασίου Κύμης με δέματα για άπορους.

Juniors of High School at Kymi, with parcels for the needy.

Ε.Ε.Ν. 9ον Δημ. Σχολ. Άγρινίου σε αναδάσωση.

Juniors of 9th Elem. School Agrinion in reforestation.

Ε.Ε.Ν. Γυμνασίου Θηλέων Καλαμάτας στο Γηροκομείο
της πόλεως.

Juniors of High School for girls Calamata, visiting the «Old People's Home» of the town.

Ε.Ε.Ν. Α' Γυμνασίου Άρρένων Άρτας σε άσκηση παρο-
χής Πρώτων Βοηθειών.

Juniors of 1st High School for boys Arta, practicing in first aid.

Ε.Ε.Ν. Α' Γυμνασίου Θηλέων Ρεθύμνης με δώρα για τούς
άσθενείς Κρατ. Νοσοκομείου της πόλεως.

Juniors of 1st High School for girls Rethymne, with gifts for sick people at the State's Hospital of the town.

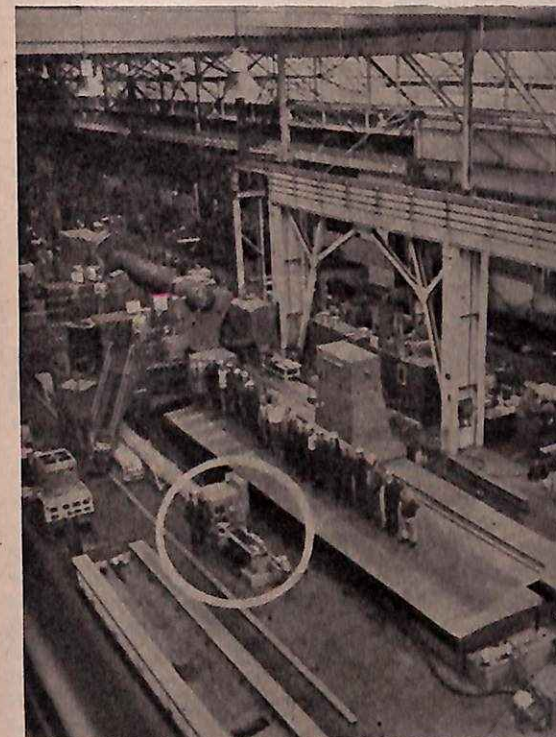
Ε.Ε.Ν. 4ον Δημ. Σχολ. Ναούσης με δώρα για τά άρρωστα
παιδιά του Νοσοκομείου της πόλεως.

Juniors of 4th Elem. School Naoussa, with gifts for the sick at the children's Hospital of the town.

Νέοι Δρόμοι

ΤΕΡΑΣΤΙΟΣ ΤΟΡΝΟΣ

Ένα εργοστάσιο κατασκευής εργαλείων στο Ντόρτμουντ κατασκεύασε μέσα σε 15 μήνες έναν τεράστιο τόρνο που έχει βάρος 430 τόννους, μήκος 43 μέτρα και πλάτος 9,6 μ.

Μ' αυτό τον τόρνο μπορεί να γίνει καταργασία κομματιών βάρους 500 τόννων!

Στή φωτογραφία ο τόρνος αυτός σε σύγκριση μ' ένα συνηθισμένο τόρνο (μέσα στον κύκλο).

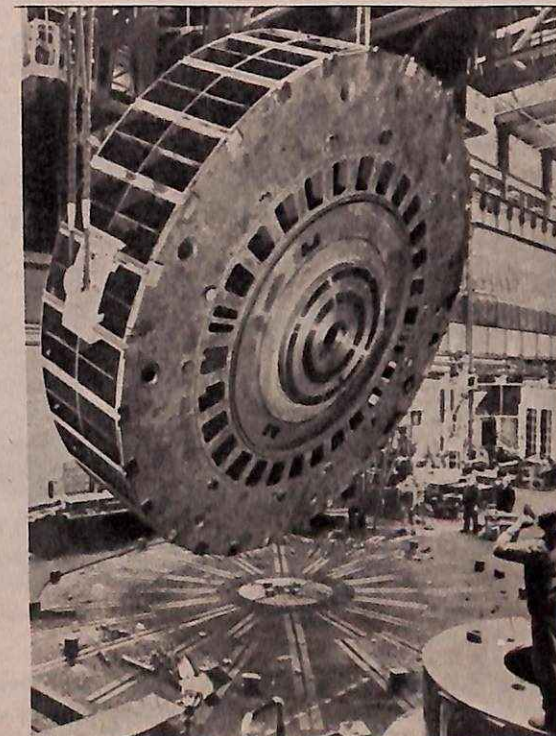
ΓΙΓΑΝΤΕΙΟΙ ΠΛΩΤΟΙ ΓΕΡΑΝΟΙ

Μεγάλη γερμανική εταιρία κατασκεύασε στο εργοστάσιό της δύο πλωτούς γερανούς που προορίζονται για τά λιμάνια Κεντάχ και Νταμάν της Σαουδικής Άραβίας. Ό καθένας τους ζυγίζει 2.195 τόννους και μπορεί να σηκώσει φορτίο 200 τόννων.

ΓΕΝΝΗΤΡΙΕΣ ΜΑΜΟΥΘ

Στό Δυτικό Βερολίνο έχουν πρόσφατα κατασκευαστεί 4 τριφασικές γεννήτριες υπερβολικά με-

γάλες. Ή καθεμιά απ' αυτές θά παρέχει ρεύμα 205.000 κιλοβάτ.

Στή φωτογραφία τό σώμα του στροφέα, που ζυγίζει 135 τόννους. Όλη μαζί ή γεννήτρια φτάνει στους 470 τόννους κ' έχει διάμετρο 12 μ.

ΕΥΚΟΛΗ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΠΛΑΚΩΝ ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟΥ

Στή φωτογραφία ο ένας απ' αυτούς, που είναι κι ο πιό άπλός.

Μία δανική εταιρία έφτιασε δύο τύπους μηχανών που διευκολύνουν τήν τοποθέτηση πλακών των πεζοδρομίων.

(Οι πληροφορίες κ' οι εικόνες είναι παρμένες από τή «ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ»)

ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΑΔΕΛΦΩΝ Ε.Ε.Σ. - 150 ΕΤΗ
ΑΠΟ ΤΗ ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΝΤΥΝΑΝ

Ο Πρόεδρος του Ε.Ε.Σ. κ. Γ. Μαρίνος καταθέτει στεφάνι στο Μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη.

Στα πλαίσια του εορτασμού της Παγκόσμιας Ημέρας του Έρυθρου Σταυρού που συνέπεσε έφέτος με την 150ή επέτειο από τη γέννηση του Ίδρυτή του Έρυθρου Σταυρού Έλβετου Έρρίκου Ντυνάν, έγινε επίσημη τελετή του Σώματος των Έλληνίδων Αδελφών του Έρυθρου Σταυρού με τις ακόλουθες εκδηλώσεις: Την 7η Μαΐου έγινε δοξολογία στο Μητροπολιτικό Ναό Αθηνών, που χοροστάτησε ο βοηθός του Μακαριωτάτου επίσκοπος Βρεσθένης κ. Δημήτριος.

Στη συνέχεια ο Πρόεδρος του Ε.Ε.Σ. κατέθεσε στεφάνι στο Μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη για να τιμήσει την Αδελφή Νοσοκόμα Ε.Ε.Σ., που έπεσε κατά την εκτέλεση του καθήκοντος στο πόλεμο του 1940.

Στο χώρο του Μνημείου παραβρέθηκε το Κ. Διοικητικό Συμβούλιο του Ε.Ε.Σ., πολλοί Έρυθροσταυρίτες και εκατοντάδες Αδελφών Νοσοκόμων, πολλές από τις οποίες έχουν προσφέρει υπηρεσίες στους πολέμους και τιμήθηκαν με παράσημα και μετάλλια. Στις 15 Μαΐου το απόγευμα έγινε επίσημη τελετή του Σώματος Αδελφών του Ε.Ε.Σ. στη Λυρική Σκηνή με παρουσία της συζύγου του Προέδρου της Δημοκρατίας κ. Ιωάννας Τσάτσου. Παρευρέθηκαν επίσης εκπρό-

γούς και του ανθρωπισμού, για τα οποία δημιουργήθηκε ο Έρυθρος Σταυρός.

Κατά την τελετή άπονεμήθηκαν από τον Πρόεδρο του Ε.Ε.Σ. κ. Γ. Μαρίνου Διπλώματα και Πτυχία σε άποφοιτες Διπλωματούχες και Έθελοντές Αδελφές, καθώς και Έθελοντές Ποινωνικής Πρόνοιας. Ακολούθησε εκτέλεση σκέτις σχετικού με τον Έρυθρο Σταυρό και την συμβολή της Αδελφής στον πόλεμο του 1940.

Ο Πρόεδρος κ. Μαρίνος στην όμιλία του, αφού αναφέρθηκε στην 150ή επέτειο από τη γέννηση του Έρρίκου Ντυνάν, απευθύνθηκε στο Σώμα των Αδελφών και εξέφρασε τη μεγάλη του χαρά γιατί του δόθηκε η ευκαιρία να αναδράμει στην ιστορία του έργου του Σώματος των Αδελφών, οι οποίες, έμποτισμένες από την ανθρωπιστική ιδέα του Ε.Ε.Σ., καλούνται να συνεχίσουν μια μεγάλη παράδοση.

Ο κ. Πρόεδρος, σχετίζοντας τον ρόλο του Ε.Σ. με το άπώτερο παρελθόν, αναφέρθηκε στην ιερή έκχειρία, τον Ολυμπισμό και την Βασιλειάδα. Σύγκρινε ακόμη τον όρκο των Αδελφών μ' εκείνο των Αρχαίων Αθηναίων Εφήβων. Στη συνέχεια υπογράμμισε τη συμβολή των Αδελφών στους εθνικούς μας αγώνες από το 1897 που εμφανίστηκε ο θεσμός των Έθελοντών Αδελφών με πρωτεργάτιδα την Μαρία Νεγρεπόντη, και τις ανεκτίμη-

Η Κα Ιωάννα Τσάτσου, σύζυγος του Προέδρου της Δημοκρατίας, προσέρχεται στην τελετή.

τες υπηρεσίες που πρόσφερε αυτό το Σώμα στους Βαλκανικούς πολέμους, τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, τη Μικρασιατική εκστρατεία, που έκαναν δύσκολες αποστολές και ακολούθησαν το στράτευμα μέχρι το Σαγκάριο, καθώς και τη συμβολή του στην περίθαλψη των προσφύγων και των αιχμαλώτων. Συνεχίζοντας αναφέρθηκε στην κατά το 1924 ίδρυση της Ανωτέρας Σχολής Νοσοκόμων και Επισκεπτριών του Ε.Ε.Σ. και στην προσωπικότητα της Αθηνάς Μεσολωρά, που επί μία τριακονταετία τη διέθυνε και έβαλε τις βάσεις στην εκπαίδευση των Αδελφών στην Ελλάδα.

Αφού αναφέρθηκε στη συμβολή των Αδελφών κατά το 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο, περιέγραψε λεπτομερώς την προσφορά τους στις κρίσιμες φάσεις των μαχών, και κατά τη περίοδο της Κατοχής σε έργα Κοινωνικής Πρόνοιας (ιδίως τον έπισιτισμό). Επίσης ανέφερε τη συμβολή των Αδελφών κατά τους Εθνικούς Αγώνες 1946 - 1950.

Τελειώνοντας ο κ. Μαρίνος ανακάτησε το έργο των Αδελφών κατά τις δύο τελευταίες δεκαετίες, αναφέρθηκε στην προσφορά του αείμνηστου Κωνσταντίνου Γεωργακούλου προς το Σώμα των Αδελφών, καθώς και τους τομείς των σημερινών δραστηριοτήτων του Σώματος, και τόνισε τη συμβολή των Αδελφών στην προστασία και προαγωγή της υγείας με τα Κέντρα Υγείας και το πρόγραμμα της υγιεινολογικής εκπαίδευσης «Υγεία στο Σπίτι».

Τέλος δεν παρέλειψε να εξάρει τη προσφορά των Αδελφών σε αποστολές εξωτερικού για περίθαλψη σεισμοπλήκτων, επαναπατρισμό ομήρων καθώς και για πολεμικές αποστολές. Σαν μνημόσυνο ανέφερε τα όνόματα των Αδελφών που έπεσαν στους εθνικούς μας αγώνες.

★★

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΝΕΑΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ Ε.Ε.Σ.

Τα εγκαίνια της νέας πτέρυγας του 9άρου Νοσοκομείου του Έλληνικού Έρυθρου Σταυρού έκανε το πρωί της 10 Μαΐου ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας κ. Κωνσταντίνος Τσάτσος με την ευκαιρία του εορ-

τασμού της Παγκόσμιας Ημέρας του Έρυθρου Σταυρού, που συνέπεσε έφέτος με την 150ή επέτειο

Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας στα εγκαίνια.

από τη γέννηση του Ίδρυτή του Έρυθρου Σταυρού Έρ. Ντυνάν.

Στα εγκαίνια παρευρέθηκαν ο Πρόεδρος της Βουλής κ. Δ. Πα-

πασπύρου, οι Υφυπουργοί Οικονομικών και Κοινωνικών Υπηρεσιών κ.κ. Παπαρρηγόπουλος και Αποστολάτος, εκπρόσωποι των Στρατιωτικών και Πολιτικών Αρχών, η Διοίκηση του Ε.Ε.Σ., πολλές Αδελφές και πλήθος έκλεκτων προσκαλεσμένων.

Το νέο αυτό Νοσοκομείο, χτισμένο σύμφωνα με τις νεότερες αντιλήψεις της νοσηλευτικής, διαθέτει 173 κρεβάτια που συμπληρώνουν και αυξάνουν τη δυναμικότητα του παλιότερου Νοσοκομείου του Ε.Ε.Σ. στους Αμπελοκήπους, που λειτουργεί παράπλευρα.

Κατά τη τελετή ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας απήντησε χαιρετισμό και τόνισε τη σημασία της εορτής που γίνεται παγκόσμια, υπογράμμισε το έργο του Ε.Ε.Σ. που πρέπει δλοι οι Έλληνες να βοηθούν.

Στη συνέχεια ο Πρόεδρος του Ε.Ε.Σ. κ. Γ. Μαρίνος εξεφώνησε το πανηγυρικό της ημέρας, αναφέρθηκε στην προσωπικότητα του μεγάλου φιλόanthropu Ντυνάν, και μίλησε για το νέο κτίριο που στηρίχτηκε στις δωρεές φιλόanthropu.

Ο Ε.Ε.Σ. ΕΤΙΜΗΣΕ ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟ ΤΟΥ ΒΕΛΓΙΚΟΥ Ε.Σ. ΠΡΙΓΚΙΠΑ ΑΛΒΕΡΤΟ

Η επίδοση του διπλώματος του χρυσού σταυρού στον Πρίγκιπα Αλβέρτο από τον Πρόεδρο του Ε.Ε.Σ. κ. Γ. Μαρίνο.

Με την ευκαιρία της παρουσίας Βελγικής Οικονομικής Αποστολής στην Αθήνα του Πρίγκιπος Αλβέρτου του Βελγίου, αρχηγού της

Βελγικής Οικονομικής Αποστολής που ήλθε στη χώρα μας για συνεννοήσεις σε ζητήματα εμπορικών αν-

ταλλαγών, ο Ε.Ε.Σ. απένειμε στον Πρίγκιπα, που είναι και Πρόεδρος του Βελγικού Έρυθρου Σταυρού, την ανώτατη τιμητική του διάκριση, το χρυσό σταυρό με κλωνάρι δάφνης. Η απονομή έγινε στο ξενοδοχείο της Μ. Βρετανίας από τον Πρόεδρο του Ε.Ε.Σ. κ. Γ. Μαρίνο, ο οποίος σε σύντομη προσφωνήσή του χαρακτήρισε τον Πρίγκιπα Αλβέρτο «διακεκριμένο μέλος

της Έρυθροσταυρικής οικογένειας, που προσφέρει πολύτιμες υπηρεσίες στην Οργάνωση». Ο Ε.Ε.Σ. έχει παλαιότερη γνωριμία με τον Πρίγκιπα, από τα 1959, όταν εκείνος, Πρόεδρος από τότε του Έρυθρου Σταυρού της χώρας του, είχε εκπροσωπήσει το Βελγικό Έρυθρο Σταυρό στο Διεθνές Έρυθροσταυρικό Συνέδριο που είχε συγκροτηθεί στην Αθήνα.

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΣΤΟΝ κ. ΛΟΥΡΙΔΗ

Απονομή αναμνηστικής πλακέτας του Κέντρου Διαβιβάσεως εις τον Αντιπρόεδρο του Ε.Ε.Σ. Καθηγητή κ. Ορέστη Λουρίδη. Την τιμητική απονομή έλαβε στα

Κεντρικά Γραφεία του Ε.Ε.Σ. ο Διευθυντής, των Δημοσίων Σχέσεων του Κέντρου, με παρουσία του Προέδρου κ. Γεωρ. Μαρίνου και του Αντιπροέδρου κ. Στάθη Σπηλιωτόπουλου.

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ Ε.Ε.Σ.Ν. ΣΕ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

Κατά το περασμένο καλοκαίρι ο Ε.Ε.Σ. Νεότητος έλαβε μέρος με πολλή επιτυχία στη Διεθνή Συνάντηση Αρχηγών Ε.Ε.Σ.Ν., που οργάνωσε ο Βρετανικός Ε.Ε.Σ.Ν. στο Bar ett Hill, από 18 ως 28 Ιουλίου, με αντιπρόσωπο των Ιατρών κ. Ζ. Γιακουμή, Γεν. Γραμματέα της Εφορείας Ε.Ε.Σ.Ν.

Τη συνάντηση ακολούθησε μια έκθεση δραστηριοτήτων των Ε.Ε.Σ.Ν. των χωρών που έλαβαν μέρος σ' αυτήν, όπου διακρίθηκαν ιδιαίτερα τα ελληνικά εκθέματα.

Επίσης ο Ε.Ε.Σ. Νεότητος έλαβε μέρος, ύστερα από σχετικές προσκλήσεις:

α) Στη Βαλκανική Κατασκήνωση Ε.Ε.Σ.Ν., που οργάνωσε ο Ρουμανικός Ε.Ε.Σ.Ν. στο Predeal Bra-

σον, από 1 ως 14 Αυγούστου, με 10μελή ομάδα από 5 Έρυθροσταυρίτες και 5 Έριθροσταυρίτισσες, Αρχηγός ή Έθελ. Άδελφή Ε.Ε.Σ. δις Αλεξάνδρα Κουρτζή και β) Στη Διεθνή Κατασκήνωση Ε.Ε.Σ.Ν., που οργάνωσε ο Σουηδικός Ε.Ε.Σ. στο Vastmenland, από 9 ως 19 Αυγούστου με 2 Έρυθροσταυρίτισσες.

Οι Έλληνες Έρυθροσταυρίτες έγιναν εγκάρδια δεκτοί, έσημειωσαν μεγάλη επιτυχία κ' εγύρισαν με πλούσια πείρα.

ΤΑ 15 ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΗΣ «ΣΤΕΓΗΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ» ΣΕΜΝΗ ΕΟΡΤΗ ΣΤΟ ΑΣΚΛΗΠΕΙΟ ΤΗΣ ΒΟΥΛΑΣ

Στις 9/9 γιορτάστηκαν στο Άσκληπείο της Βούλας τα 15 χρόνια της λειτουργίας της «Στέγης

του Παιδιού» με παρουσία του Προέδρου του Ε.Ε.Σ., μελών του Κεντρικού Διοικητικού Συμβουλίου, του Προέδρου και μελών της Διοικ. Επιτροπής του Άσκληπείου, γονιών των παιδιών που φιλοξενήθηκαν εις αυτό, γιατρών, αδελφών κ' εκλεκτών καλεσμένων.

Μιλώντας για το έργο της Στέγης ή Αντιπρόεδρος της Εφορείας κυρία Α. Βλαχούτσικου, που από την αρχή της ιδρύσεως της εργάζεται ακατάπαυστα για την επιτυχία του, είπε ανάμεσα σε άλλα και τα εξής:

«Με μεγάλη χαρά γιορτάζουμε σήμερα τα 15 χρόνια της λειτουργίας της «Στέγης Παιδιού» του Άσκληπείου Βούλας. Στο διάστημα αυτό αποφοίτησαν μέχρι σήμερα 416 παιδιά. Ίδρυτής της Στέγης μας υπήρξε ο αείμνηστος Πρόεδρος Πρόεδρος του Ε.Ε.Σ. Κ. Γεωργακόπουλος. Επιθυμία του ήταν να λύσει το σοβαρό πρόβλημα της εδώ εργαζόμενης μητέρας για τα μικρά της παιδιά από 2 1/2 μέχρι 5 1/2 ετών. Τόσα χρόνια εργάζονται οι μητέρες απερίσπαστες ξέροντας τα παιδιά τους χαρούμενα και ασφαλή στη ζεστή ατμόσφαιρα της Στέγης. Ακόμα και τα παιδιά των 2 1/2 ετών αισθάνονται με τα τραγούδια και τα παιχνίδια τους πολύ εύχα-

ριστημένα, και γρήγορα δεν αποζητάνε τη μητέρα τους».

Έπειτα μίλησε ή κ. Μυρ. Σπανέλλη, από μέμους των μητέρων, ή οποία αφού ευχαρίστησε τον Πρόεδρο της Διοικ. Επιτροπής του Άσκληπείου κ. Καμπάνη, τις κυρίες της Επιτροπής κι όλους εκείνους που περιβάλλουν με στοργή τα παιδιά, πρόσθεσε:

«Αξίζει να αναφερθεί ότι το δικό μας Νοσοκομείο είναι το μόνο που παρέχει μια τέτοια βοήθεια σ' εμάς και στα παιδιά μας».

Επακολούθησαν γυμναστικές ά-

σκήσεις, χοροί, εκτέλεση χαριτωμένων σκέτσ και προσφορά δώρων της Επιτροπής προς τα παιδιά που φεύγανε για να έγγραφούν στα Δημοτικά Σχολεία.

ΒΡΑΒΕΥΣΗ Α' ΓΥΜΝ. ΘΗΛΕΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΣΕ ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΠΙΝΑΚΩΝ

Τό Α' Γυμνάσιο Θηλέων Αθηνών

έλαβε μέρος με εξαιρετική επιτυχία στη Διεθνή Έκθεση Πινάκων σχολικής ζωγραφικής, που οργάνωθηκε τό 1977 στη Σεούλ από τον Κορεατικό Ε.Σ.Ν. και βραβεύθηκε με τρία μετάλλια (χρυσό, αργυρό και χάλκινο) για τά έργα, που φιλοτέχνησαν οι Έρυθροσταυρίτισσες μαθήτριές του κατά τό σχολ. έτος 1975 - 76.

ΔΡΑΣΗ ΟΜΑΔΩΝ Ε.Ε.Σ.Ν.

Οι ομάδες Ε.Ε.Σ.Ν. των παρακάτω Σχολείων, σύμφωνα με εκθέσεις δράσεως των υπευθύνων για τον Ε.Ε.Σ.Ν. Εκπαιδευτικών και των Διευθυντών των Σχολείων, ανέπτυξαν επαινετή δραστηριότητα και στους τρεις τομείς των επιδιώξεών τους δηλαδή την αλληλοβοήθεια, την προστασία της υγείας και της ζωής και την καλλιέργεια του πνεύματος της διεθνούς φιλίας.

ΑΤΤΙΚΗ:

Γυμνάσια Άρρένων: Πειραματικό σχολείο Πανεπιστημίου Αθηνών.

Λύκεια Θηλέων: Α' Άγ. Αναργύρων.

Γυμνάσια Θηλέων: 19ο Αθηνών, 2ο Ν. Ηρακλείου Αττικής.

Λύκεια Μικτά: Σπάτων.

Λύκεια Θηλέων Πειραιώς: «Έλληνισμός», 2ο Πειραιώς.

Γυμνάσια Άρρένων Πειραιώς: Δραπετσώνας.

Ίδιωτικά Λύκεια Αθηνών: Μ. Κρίκου.

Ίδιωτικά Γυμνάσια Αθηνών: Μ. Κρίκου.

Δημοτικά Αθηνών: 1ο, 14ο, 31ο, 40ο, 108ο, 9ο Άμαρουσίου, 5ο Άγ. Βαρβάρας, 2ο Γλυφάδας, 3ο Δραπετσώνας, 4ο Ζωγράφου, 1ο Ήλιουπόλεως, 5ο Ηρακλείου, 6ο Καλλιθέας, 5ο Καισαριανής, 1ο Ν. Σμύνης, 7ο Χαλανδρίου, 1ο, 2ο Χολαργού.

Ίδιωτικά Δημοτικά Σχολ. Αθηνών: Σ. Αύγουλέα - Λιναρδάτου, Ίσραηλτικής Κοινότητας, Βασ. Κρεατσούλη - Σταυράκη, Εύστ. Λιουκάτου.

ΗΠΕΙΡΟΣ

Γυμνάσια Άρρένων: 1ο Άρτης.

Δημοτικά: Μαργαριτίου Θεσπρωτίας, 1ο Πρωτ. Ζωσιμαίας Παιδαγ. Ακαδημίας, Καλλιθέας, Μαζίου, Τσόπελα Πραμάντων Ίωαννίνων.

ΚΑΤΙ ΝΕΟ!
ΑΥΤΗ Η ΚΑΣΕΤΑ ΔΩΡΕΑΝ

σας έξηγει πώς θά μάθετε καί σεις

Άγγλικά σέ 3 μήνες

Linguaphone:
ή νέα οπτικοακουστική μέθοδος βασισμένη στο ζωντανό διάλογο

Χάρη στις κασέτες και τους δίσκους, Άγγλοι, Γάλλοι, Γερμανοί, Ίταλοί... θά έρθουν στό σπίτι σας νά σάς διδάξουν τή γλώσσα τους μιλώντας σας καί κινώντας σας νά μιλήσετε καί σεις. Στους διαλόγους υπάρχουν κενά για νά παίξετε τόν ρόλο του ενός από τούς συνομιλητές.

Άμέσως μετά ακούτε τήν σωστή απάντηση καί κάνετε τή σύγκριση. Έπαναλαμβάνετε ώπου νά άπαντάτε τέλεια.

Αυτοί οι διάλογοι εύκολοι στην αρχή θά σας βοηθήσουν νά έξοικειωθείτε πολύ γρήγορα με τήν δομή, τό λεξιλόγιο καί τήν προφορά τής γλώσσας.

Τήν πρόοδό σας στό γραπτό παρακολουθούν καθηγητές μας με τίς γραπτές ασκήσεις πού θά στέλνουμε.

Έτσι πολύ γρήγορα θά μιλάτε, θά γράφετε καί θά σκέπτεσθε στην γλώσσα πού μελετάτε.

37 γλώσσες
στή διάθεσή σας:
Άγγλικά-Γαλλικά-Γερμανικά
Ίταλικά-Ισπανικά-Ρωσικά
Άραβικά-Κινεζικά
-κλπ.

ΔΩΡΕΑΝ Παρακαλώ στείλτε μου δωρεάν καί χωρίς υποχρέωση μου, τόν δίσκο σας-τήν κασέτα σας (σβήνεται τό ένα από τά δύο) καί τό εικονογραφημένο αναλυτικό τεύχος σας. **Η ΓΛΩΣΣΑ ΠΟΥ Μ' ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΕΙΝΑΙ Η...**

Έσοκίλειω δρχ. 10 σέ γραμματόσημο.

ΟΝΟΜΑ.....

ΕΠΙΓΕΓΜΑ.....

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.....

ΤΗΛ.....

ΙΤ.....

Linguaphone

ΑΘΗΝΑΙ: Πανεπιστημίου 10, τηλ. 3617.811

ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ: Τσιμισκή 68, τηλ. 232.370

ΘΕΣΣΑΛΙΑ

Γυμνάσια 'Αρρένων: 'Ελασσόνο.

Δημοτικά: 2ο Βόλου, 'Αγιοφύλλου, Καλογριανής, Παλαιοχωρίου Περιφ. Καλαμπάκας, 1ο Καρδίτσας, 'Αμπελοκήπων Κατοριάς, 14ο, 17ο, 'Αμπελιάς, Καλού Νερού Περιφ. Λαρίσης, 6ο και Πηνεϊάδος Τρικάλων.

ΘΡΑΚΗ

Δημοτικά: Καρωτής Διδ/χου.

ΚΡΗΤΗ

Λύκεια Θηλέων: 'Ιεράπετρας.

Γυμνάσια: Νεαπόλεως, 1ο και Σπηλίου Ρεθύμνης.

Δημοτικά: Περιφ. 'Ηρακλείου: Κισσών και Πεύκου Βιάννου, 1ο, 2ο, 3ο, Νέας 'Ανατολής και Καλαμαύκας 'Ιεράπετρας, 2ο και 'Αρμένων Σητείας, 'Αγιάς Κυδωνίας Χανίων.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Γυμνάσια: Μεγ. Παναγίας Χαλκιδικής, Κ. Νευροκοπίου και Τοπικό Τμήμα Ε.Ε.Σ.Ν. Σιδ/στρου Σιντικής.

Δημοτικά: Κρανέας 'Αλμωπίας, 1ο και 'Αγ. Λουκά 'Εδέσσης, 88ο και Πλαγιαρίου Θεσ/νίκης, Μεσοποταμίας Κατοριάς, Διδούνου Κιλκίς, 4ο Ναούσης, Καστανούσης Σιντικής.

ΝΗΣΟΙ ΑΙΓΑΙΟΥ

Γυμνάσια: 'Αμοργού και Σπετσών.

Δημοτικά: Καλλονής Λέσβου, Μυκόνου, Μελάνων Νάξου, Λευκών Πάρου, 8ο Ρόδου, Καλλιθέας Σάμου, 1ο, 4ο, 6ο, 7ο Χίου.

ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΑ

Δημοτικά: Καρπάθου.

'Η ομάδα Ε.Ε.Σ.Ν. πού έλαβε μέρος τό περασμένο καλοκαίρι, μέ άρχηγό τήν 'Εθελ. 'Αδελφή Ε.Ε.Σ. δ. 'Αλεξ. Κουρτζή στή Βαλκανική Κατασκήνωση τοῦ Ρουμανικοῦ Ε.Ε.Σ.Ν.

Χαρακτηριστική φωτογραφία τής μεγάλης δοκιμασίας τῶν παιδιῶν, πού τά σπίντια τους καταστράφηκαν άπ' τούς μεγάλους σεισμούς τής Θεσ/νίκης.

ΕΥΒΟΙΑ

Γυμνάσια: Κύμης.

ΝΗΣΟΙ ΙΟΝΙΟΥ

Γυμνάσια: 'Ιθάκης.

Δημοτικά: 1ο Ληξουρίου Κεφ/νίας και Περιβολίου Κερκύρας.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Γυμνάσια Θηλέων: Καλαμάτας.

Δημοτικά: Περιφ. Αιγίου: 'Αδύθου, Αιγείρας, 1ο, 2ο, 3ο, 4ο, 5ο, 6ο, 7ο, 8ο, 9ο, Αιγών, 'Ακράτας, 'Αμπελοκήπων και Χρυσανθίου, 'Ανω Διακοπτού, 'Αχλαδιάς, Βελλάς, Βουτσίου, Γκρέκα, Δαφνών, Δημητροπούλου, Διακοπτού, Διγελωτικών, 'Ελαιώνος, 'Ελίκης, 'Εξοχής, Ζαρούχλης, Καλαμιάς Κάτω Πτέρης, Κερυνείας, Κουλούρας, Κούμαρι, Κουνινά Κρήνης, Μαυρικίου, Μελισσίων, Νικολέικων, 'Οάσεως παραλίας Πλατάνου, Παρασκευής, Περιθωρίου, Πλατάνου, Α'. Πρέρης, Ροδοδάφνης, Σελιάνας, Σελινούτσος, Συλιθαινιώτικων, Τεμένης, Τράπεζας, 'Αμπελοκάμπου και Λάττα 'Αμαλιάδος, Κουλάδος και Μάνεση 'Αργολίδος, 2ο Γαστούνης και Καδασίων 'Ηλεί-

'Ο Σταθμός Πρώτων Βοηθειών του 'Ελληνικού 'Ερυθρού Σταυρού έξυπηρετήσε μέ τίς διάφορες 'Υπηρεσίες του τόν περασμένο μήνα Σεπτέμβριο 6.587 άρρώστους και τραυματίες.

1) Τραύματα, κατάγματα 2.780. 2) Παθολογικά νοσήματα' 2.713. 3) 'Υπόλοιπες περιπτώσεις (δηλητηριάσεις, έγκαύματα κ.λ.π.) 1.094.

Χαρακτηριστικές περιπτώσεις: Δηλητηριάσεις φαρμακευτικές 70. Δηλητηριάσεις τροφικές 39. Νοσήματα κυκλοφορικού συστήματος 765. Τροχαία άτυχήματα 509. 'Εγκαύματα 72. Μέθη 63. Μέ τόν άσύρματο δόθηκαν ιατρικές οδηγίες σέ ποντοπόρα πλοία γιά άρρωστα μέλη τών πληρωμάτων τους 29. Τά άσθενοφόρα αυτόκίνητα έκαναν χιλιάμετρα 18.100, και μετέφεραν εις διάφορα Νοσηλευτικά 'Ιδρύματα άρρώστους και τραυματίες 1.760, και λοιπές μεταφορές άσθενών 305.

ας, 'Ισθμίας Κορινθίας, Λεωνιδίου Κυνourίας, Βλαχιώτη και Νεαπόλεως Λακωνίας, 3ο Κυπαρισσίας, Μελιγαλά, Πύλου και Σταθμού Καλού Νερού Μεσσηνίας, Πλατανίου, Παυλοκάστρου, 12ο, 26ο και 47ο Πατρών, Λυκοποριάς Σικυνώνος, 1ο Τριπόλεως, 1ο και 4ο Φιλιατρών.

ΣΤΕΡΕΑ ΕΛΛΑΣ

Γυμνάσια 'Αρρένων: 1ο Λαμίας.

Δημοτικά: Κακαβά 'Αργινίου, 'Αγ. Θωμά και Οινόφυτων Θηβών, Δαύλειας και Διστόμου Λεβαδείας, Κεφαλοδρύσου Μεσολογγίου.

'Αν σās άρέσουν οι κατασκευές τότε... ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΕ ΜΟΝΟΙ

ΣΑΣ ΕΝΑ ΑΠΙΘΑΝΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΑΚΙ !

Στείλτε μας 200 δραχμές μέ επιταγή ή μέ συστημένο γράμμα (θά πάτε στο ταχυδρομείο τής γειτονιάς σας) κ' έμεις μέ τη σειρά μας θά στέλνουμε στο σπίτι σας ένα θαυμάσιο ΚΙΤ μέ όλα τά άπύθανα έξαρτήματα καθώς και πλήρεις οδηγίες γιά τήν συναρμολόγηση, ώστε να φτιάξετε μόνοι σας εύκολα ένα υπέροχο ΡΑΔΙΟΦΩΝΑΚΙ !

Διακρίνεται: α) Τό άπλό ραδιοφωνάκι λειτουργεί ΧΩΡΙΣ μπαταρία ή ρεύμα (είναι εντελώς άκίνδυνο). β) Τό δέμα μέ τό κιτ θά φθάσει στο σπίτι σας εντός 8 ημερών από τής λήψης τής επιταγής ή τού φακέλλου μέ τά χρήματα και γ) Μέ άπλά λόγια (δδηγίες) σās λέμε πώς να φτιάξετε τήν πρώτη σας υπέροχη κατασκευή !

'Η διεύθυνσή μας είναι :
'ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΙΤ', 'Οδός Κάνιγγος 27
'Αθήνα 147

ΕΓΚΕΙΡΩΤΙΚΟΝ

Παρακαλούμε, σχεδιάστε μας έδώ κάτι και στείλτε τό μας

Σας άρσει να σχεδιάζετε:

'Αν ναι, θά θέλαμε να σας γνωρίσουμε. Πάρτε ένα μολύβι είτε ένα στυλό, κανόν ή διαρκότις, και σχεδιάστε στον λευκό κύκλο ή τι θέλετε: Ένα έντρο, τό σπίτι σας, έναν φίλο σας, κάτι φανταστικό, αδιάφορο τι... Έστω και άν τό σχέδιό σας έξη δεινότητες, θά λάβετε ένα γράμμα μας μέ πρόταση και μέ αποδέχεται να νά άναποδέχεται και να σταθεροποιήσετε γρήγορα τις ιδανότητές σας. Μαζί θά λάβετε και ένα πολυτελές ένυμερωτό τεύχος, μέ τό μοδάτο μας σχέδιο - ζωγραφική ή 'άλληλογράφιας, πού, άν τό θέλετε, θά σας κάνουν να περάσετε πολυ σύντομα από τό συνήθισμένο έρωσπετηνικό αποτέλεσμα στο γέρο και θετικό σχέδιόμας τού έξελιγμένου καλλιτέχνη. Θά γνωρίσετε τά τόσα ένδιαφέροντα τεχνικά μέσα και τό μαθησιακό σχέδιό και ζωγραφικής και γρήγορα τό σχέδιό θά νική γιά σας τό μέσο έπείσεως τής προμήσεώς σας.

Εμπρός, λοιπόν. Σχεδιάστε άμέσως τώρα κάτι α' αυτόν το κύκλο και στείλτε τό μας. Θά είναι τούς τό έκπληκτό σας γράμμα ντό κόσμο, μαζικά...

ABC

ΣΧΟΛΗ ΣΧΕΔΙΟΥ — ΣΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

'Αθήνα: Πανεπιστημίου 10, Τ.Τ. 134, Τηλ 3617.811

Θεσσαλονίκη: Τσιμισκή 68, Τηλ. 232.370

ΟΝΟΜΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

Τ.Τ.

ΠΗΛ

ΑΣΧΟΛΙΑ

Για κόπη τών 18 ετών. Αποστολή

Επισκελείστε άρχ. 5 σε γραμμάτισμα

ΕΡ.12/78

Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΑΜΦΙΚΤΙΟΝΙΑ

Χαρούμενα πέρασαν και σήμερα τα παιδιά της ΣΤ' Τάξης στην αίθουσα διδασκαλίας και περίμεναν με ανυπομονησία το δάσκαλο να τους δώσει το κατάλληλο κέντρισμα για να αρχίσει η διαλογική συζήτηση. Ο δάσκαλος αυτός έλεγε λίγα κι έννοιασε πολλά. Τα λόγια του άγγιζαν την ψυχή των παιδιών. Του άρεσε να ανοίγει συζήτηση μέσα στην τάξη με τους μαθητές και μετά τους άφηνε να τα θγάλουν πέρα μόνι τους, κουβεντιάζοντας μεταξύ τους, όπως κάνουν οι μεγάλοι στα συνέδρια. Σπάνια εμπαινε στή μέση για να τους διακόψει. Τα παιδιά είχαν όρισει ένα συμμαθητή τους, τον 'Αριστομένη, για να διευθύνει τον διάλογο.

— Ποιό οργανισμό μπορούμε να ονομάσουμε Σύγχρονη 'Αμφικτιονία; ρώτησε ο δάσκαλος. Αυτά έμειναν ακίνητα για μία στιγμή.

— Κύριε!, κύριε!... φώναζαν σέ λίγο όλα μαζί και σήκωναν τα χέρια ζητώντας έτσι να τους επιτραπεί να μιλήσουν. Ο λόγος δόθηκε στο Σταμάτη, μαθητή καλό και ευγενικό, που ο πατέρας του ήταν υπάλληλος του Ο.Η.Ε. κ' είχε ακούσει πολλές συζητήσεις στο σπίτι του για το θέμα αυτό.

— Σύγχρονη 'Αμφικτιονία μπορούμε να ονομάσουμε τον 'Οργανισμό 'Ηνωμένων 'Εθνών.

— Γιατί; Πώς μπορείς να το δικαιολογήσεις; λέει ο 'Αριστομένης.

— Στην αρχαία Ελλάδα, έπεξε η Σταμάτης, πολλές γειτονικές πόλεις έστελναν αντιπροσώπους σέ ένα όρισμένο ιερό για να γιορτάσουν τό θεό που λατρεύονταν σ' αυτό. 'Αργότερα έπαιρναν μέρος αντιπρόσωποι απ' όλη την Ελλάδα και συζητούσαν για τους νόμους, για τίς άδικίες, για τόν πόλεμο, για τήν ειρήνη και γενικά για καθέτι που άφορούσε τήν 'Ελλάδα όλόκληρη. Οι αντιπρόσωποι αυτοί λέγονταν «άμφικτιόνες»

και ό οργανισμός «άμφικτιονία», γιατί όπως λέει ή παράδοση ίδρύθηκε για πρώτη φορά στις Θεμοπύλες από τόν 'Αμφικτιονα. Οι άμφικτιόνες βοήθησαν στήν πρόοδο, τήν ευημερία και τήν ειρηνική συνύπαρξη τών πόλεων - κρατών και ευνόησαν πολύ τήν ανάπτυξη του πολιτισμού τους. Ο θεσμός τών άμφικτιονιών έπηρεάσε τόν Μεγάλο Ναπολέοντα για να σχεδιάσει τήν ίδρυση τών 'Ηνωμένων Πολιτειών τής Εύρώπης. Τόν ίδιο θεσμό πήρε για πρότυπο κι ό Μπριάν, πρωθυπουργός τής Γαλλίας, όταν πρότεινε να ιδρυθεί 'Ομοσπονδία Ευρωπαϊκών Κρατών, για να κατοχυρωθεί ή διεθνής ειρήνη. 'Ανανέωση του θεσμού αυτού είναι ή Κοινωνία τών 'Εθνών (Κ.Τ.Ε.). 'Υστερα από αυτά καταλαβαίνετε ότι ό Ο.Η.Ε. μπορεί να όνομασθεί και «Σύγχρονη 'Αμφικτιονία», γιατί επιδιώκει τούς ίδιους σκοπούς μέ τίς αρχαίες άμφικτιονίες.

— Και ποιοί είναι οι σκοποί του Ο.Η.Ε., ρώτησε ή Ευτέρπη.

— Οι σκοποί του Ο.Η.Ε., συνέχισε ό Σταμάτης, είναι: 1) 'Η διατήρηση τής ειρήνης και τής ασφάλειας σ' όλο τόν κόσμο. 2) 'Η ανάπτυξη τής φιλίας και τής συνεργασίας μεταξύ τών διαφόρων λαών για τή λύση τών διεθνών προβλημάτων. 3) 'Ο σεβασμός τών ανθρωπίνων δικαιωμάτων και τών άτομικών ελευθεριών, χωρίς να γίνεται διάκριση φυλής, φύλου, γλώσσας ή θρησκείας.

— Είπες παραπάνω, Σταμάτη, ότι ή Κοινωνία τών 'Εθνών είναι ανανέωση τών άμφικτιονιών. 'Υπάρχει σήμερα ό οργανισμός αυτός; ρώτησε ό 'Αλέξανδρος.

— Όχι, βέβαια. 'Η Κοινωνία τών 'Εθνών ιδρύθηκε στο διάστημα που μεσολάβησε μεταξύ του πρώτου και του δεύτερου παγκόσμιου πολέμου. 'Ηταν όμως άνίσχυρη για να μπορέσει ν' άποτρέψει τό κακό κι ό πόλεμος άρχισε τό 1939. Κατέβαλε προσπάθειες για ειρήνευση στή διάρκεια του πολέμου, αλλά δέν πέτυχε τίποτε,

όποτε διαλύθηκε τό 1946 και τό μέγαρό της στή Γενεύη τό μεταβίβασε στόν Ο.Η.Ε. 'Ετσι τόν 'Ιούνιο του 1945 αποφασίστηκε ή ίδρυση του Ο.Η.Ε. στόν 'Αγιο Φραγκίσκο τής 'Αμερικής και ψηφίστηκε όμόφωνα ό καταστατικός του χάρτης από τούς αντιπροσώπους 50 κρατών, οι όποιοι διαδήλωσαν συγχρόνως τήν άπόφασή τους να έργαστούν για τή συναδέλφωση τών λαών και τήν ειρήνη στόν κόσμο.

Ο Ο.Η.Ε. βοηθά συχνά σέ άνθρωπιστικές φόνσεως θέματα.

— Γιατί; έίπε ή Πανδώρα, γιορτάζουμε σήμερα τήν Παγκόσμια 'Ημέρα του Ο.Η.Ε., άφοι τόν 'Ιούνιο έγινε ή ίδρυση του;

— Γιατί σάν σήμερα, στις 24 'Οκτωβρίου του 1945, οι μεγάλες δυνάμεις - οι 'Ηνωμένες Πολιτείες τής 'Αμερικής, ή Σοβιετική 'Ενωση, ή Μεγάλη Βρετανία, ή Γαλλία και ή Κίνα - έπικύρωσαν τόν καταστατικό χάρτη του Ο.Η.Ε.

Ο δάσκαλος, που παρακολούθησε μέ προσοχή τή συζήτηση τών παιδιών, έστειλε ένα χαμόγελο ένθουσιασμού στο Σταμάτη, άγκάλιασε μέ τή ματιά του όλη τήν Τάξη και πρόσθεσε:

— 'Η ζωή και ή ευτυχία τών λαών και τών ανθρώπων στηρίζεται στή συνεργασία και τήν ειρηνική συνύπαρξη!

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΕΜΜ. ΠΕΡΥΣΙ-ΝΑΚΗΣ

Λεωφόρος Σαλαμίνος 131, Κερατσίνι.

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΔΑ

Μέ τά αρχικά τών λέξεων θά σχηματιστεί τό όνομα του Γκράχαμ Μπέλλ, που άνεκάλυψε τό τηλέφωνο.

1. Πορθμός που ένώνει τή Μεσόγειο μέ τόν 'Ατλαντικό.
2. Πόλη τής Ν. 'Ελλάδας που παράγει μετάξι.
3. Τό μεγαλύτερο σέ έκταση κράτος τής γής.
4. 'Η μαύρη 'Ηπειρος.
5. Πουλί.
6. 'Ενας από τούς 12 μαθητές του Χριστού.
7. 'Ενα από τά διαμερίσματα τής χώρας μας.
8. Φρούτο που παράγεται σέ θερμά κλίματα.
9. Δούναβις μεγάλος...
10. Βαλκανική χώρα.
11. Λευκάνει τά ρούχα.
12. Βασιλιάς τών ζώων.

ΟΛΓΑ ΚΑΙ ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΣΤΡΑΓΑΛΙΝΟΥ
Β' Γυμνάσιο Θηλέων Πατρών

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΔΑ

(Μπορείτε να βρείτε τή λύση μόνοι σας;)

Βουνό τής 'Ελλάδος αλλά και τής Κύπρου.

ΠΡΟΤΥΠΟ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

(Συνέχεια από τή σελ. 13)

Θεού, να διαθέσει δηλ. τόν έαυτό του κατά τόν όρθό τρόπο. 'Η εποχή μας έχει δυστυχώς τά μέσα να κατασκευάζει κατευθυνόμενα άτομα (ρομπότ). Γιατί ξέρει τόν τρόπο να υποδουλώνει τόν άνθρωπο και ιδιαίτερα τά νιάτα. Μέ τίς διάφορες ιδεολογίες, άνατολικές και δυτικές, μέ τά ύλιστικά κοινωνικά συστήματα, που ύπoσχονται ευζωία και δύναμη, μέ τά θρησκευτικοφιλοσοφικά ρεύματα άνατολικής προελεύσεως και τόσα άλλα μέσα. 'Επιτυγχάνει δέ να άποδυναμώνει πνευματικά τόν άνθρωπο, ώστε να μή μπορεί πιά να άντιδράσει στο κακό του κόσμου, αλλά να φέρεται και άγεται από διάφορες δυνάμεις, άνίκανος να διαθέσει ελεύθερα τόν έαυτό

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

'Εκεί μπαίνει τό χέρι.

'Η Ζέβρα στήν καθαρεύουσα.

'Απ' τά μεγαλύτερα νησιά τών Κυκλάδων.

'Η κότα...

Ποιητικό μέτρο.

'Αντίθετη τής «κατιούσας».

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ

Β' Γυμν. 'Αρρένων
Χαριλάου Θεο/νίκης

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Στίς εξετάσεις:

- Ποιοί ήταν οι πρώτοι άνθρωποι;
- 'Ο 'Αδάμ και ή Εύα, κυρία.
- Και γιατί διώχτηκαν από τόν Παράδεισο;
- Για - γιατί... δέν έπλήρωσαν τό νοίκι.

'Η μητέρα: Σήμερα σέ χρειάζομαι στο σπίτι, Κική. Σύρε να πεις στή δασκάλα σου, ότι δέ θα μείνεις γιατί έχεις δύο μικρούς

άδελφούς, κ' επειδή θά λείπω πρέπει να καθήσεις μαζί τους.

'Η Κική: Θά τής πώ πώς έχω μόνον ένα άδερφό.

— Γιατί ένα;

— Τόν άλλο θά τόν φυλάξω για τήν ερχόμενη δομάδα.

'Ο έμπορος τής γειτονιάς είδε τό μικρό του υπάλληλο να χώνει κρυφά τό χέρι του μέσ στο συρτάρι μέ τά λεφτά.

— Δέ μου λές, παιδί μου, τί κάνεις εκεί;

— Τί - τίποτα, κύριε. Πήρα τά ναύλα μου να πάω στο σπίτι για φαί...

Κι ό έμπορος, άνοίγοντας τήν κλειστή παλάμη του μικρού που κρατάει τά λεφτά, ξεφωνίζει:

— Μπά, για τό Θεό! Που κάθεσαι, μικρέ; Στήν Αύστραλία;

'Η δασκάλα: τί σημαίνει δίποδο;

'Η Γεωργία: ζώο που έχει δύο ποδάρια.

— Παράδειγμα;

— Μιά κότα.

— Και τετράποδο;

— 'Ενα ζώο που έχει τέσσερα πόδια.

— Παράδειγμα;

— Νά, δηλαδή... δύο κότες.

Ε.Ρ. ΑΝΙΣΤΗΣ

ΜΑΘΗΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ

ΑΝΤΩΝ. ΛΟΥΚΑΣ

6ο Δημ. Σχολείο Κορυδαλλού

Ο ΜΙΚΡΟΣ
ΛΟΡΔΟΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ)

– ‘Ο Ντίκ είναι ένας μικρός λούστρος, πολύ αξίος και καλός. Τό σέκι του είναι στήν πλατεία. Όταν ήμουν πολύ μικρός, ενώ περνούσα μέ τήν Καλή μου παίζοντας μέ τό τόπι, μπερδεύτηκα μέ τόν κόσμο, και τό ‘χασα. Είχε κυλήσει στό δρόμο! Έβαλα τα κλάματα κι ό Ντίκ, αφήνοντας στή μέση τό γυάλισμα τών παπουτσιών κάποιου πελάτη, έτρεξε, άρπαξε τό τόπι ανάμεσα από τίς άμαξες, και μου τό ‘φερε. Θαυμάσαμε κ’ οι δυό μας τό θάρρος και τήν καλосήν του. Άπό κείνη τήν ήμέρα όταν περνάω από τό σέκι του σταματάμε και τά λέμε μέ τό Ντίκ. Τώρα τελευταία πού τόν ρώτησα πώς πάνε οι δουλειές, μ’ άποκριθήκε πώς δέν πάνε καλά...

— Τώρα λοιπόν τί θά σ' άρεσε νά κάνεις γι' αὐτόν;

— Θά του ξπαιρνα μιάν ξεδρουλά κ' ένα κάθισμα γιά τούς πελάτες, όπως και μιá μεγάλη όμπρέλα γιά νά τόν φυλάει από τόν ήλιο και τό δρόχονερο. Άλλά και ρούχα καινούρια θά τοῦ 'παιρνα και δούρτσες κι ό,τι άλλο τοῦ χρειάζεται.

Μιλούσε ο Σέντερικ και ο άγγλος δικηγόρος τόν
 άκουγε με συγκίνηση. "Όχι γιατί λογάριζε την
 τύχη της μανάβισσας και του λουστράκου, αλλά
 γιατί χαϊρότανε πού ο μικρός λόρδος είχε τόσο
 εύγενικά αισθήματα, τόσο η εμφυτη άνθρωπιά.
 Και από τότε ο άγγλος δικηγόρος...

Καί γιά τόν ἑαυτό σου τί θά 'θελες ἂν ἦσουν α
πλούσιος; ρώτησε.

- Πολλά, πάρα πολλά. Έν πρώτοις θά 'δυνα
άρκετά χρήματα στην άδερχή της κυρά - Μαρίας,
πού 'χει μιάν ντουζίνα παιδιά κι άνεργον άντρα.
Όλο κλαίει όταν ξερχεται στό σπίτι. Ή Καλή μου τή
βοηθάει όσο μπορεί, τής δίνει ρούχα, τρόφιμα. Μās
πώς νά τά φέρει δόλτα μέ τόσους άνθρώπους; Άν
είχα χρήματα θά χάριζα στόν κύρ Χόμψς ένα καλό
ρολόι μέ άλυσίδα καί μιά άκριβή πίπα.

Μόλις τέλειωσε την στερνή του φράση ο Σέντρικ
 έφτασε η μητέρα του κ' είπε στον κ. Κάδιζαμ νά τή

συγχωρήσει. Είχε άργήσει γιατί πήγε νά τήν ιδεί
μιά πάμφτωχη γυναικούλα.

— Ά, κάναμε καλή συντροφιά μέ τό λόρδο Φα-
συντλερού, απάντησε. Μοῦ 'πε τί θά 'θελε νά κάνει
γιά τούς φίλους του, τό λουστράκο καί τό μπακά-
λη...

- Αυτή η γυναίκουλα, ή αδερφή της Μαρίας, που τώρα δά τήν είχα στήν κουζίνα, είναι επίσης προστατευόμενη του. Κλαίει γιατί ή κατάσταση του συζύγου της χειροτέρευσε.

— Τρέχω νά τήν παρηγορήσω, εἶπε ὁ Σάντρικ. Ὁ Μίτσελ — ὁ ἀντρας τῆς — εἶναι σπουδαῖος τεχνίτης καί πολύ καλός ἀνθρώπος. Μοῦ 'χει φτιάσει ἕνα ὑπέροχο ξύλινο σπαθί.

“Όταν ή κυρία Έρρολ κι ό δικηγόρος έμειναν μόνοι, αυτός τής είπε πώς ό κόμης του ‘χε δώσει έντολή νά προσφέρει στό παιδί ό,τι κι άν επιθυμούσε, γιά νά τόν αγαπήσει. Βέβαια, δέ φανταζότανε τί είδους επιθυμίες είχε, αυτός όμως θά τς ικανοποιούσε όπωσδήποτε. Συγκινημένη ή μητέρα του Σέντρικ πού ό γιός της θά βοηθούσε άποτελεσματικά τήν άτυχη γυναίκα και τό φτωχό λούστορο και ήα εύχαριστούσε τό φίλο του τόν κύρ - Χόμπς, τή γειτονική μανάβισσα, τόσους άλλους ίσως άνθρωπους του λαού, είπε: «Πόσο καλός είναι ό κόμης!». «Και πόσο εγωϊστής, είπε μέσα του ό δικηγόρος. Ή γενναιοδωρία του ήταν ένα τέχνασμα γιά να κερδίζει τήν άγάπη του μοναδικού του κληρονόμου, γιά να έχει κάτι σάν θά γεράσει τό κενό τής ψυχής του». Έβγαλε τό πορτοφόλι του, τράβηξε

πέντε χρυσές λίρες και τίς έδωσε στο παιδί, πού μόλις είχε ξαναγυρίσει στή σάλα. Αυτό μόλις τίς πήρε έτρεξε στήν κουζίνα και τίς έδωσε στήν άδερφή της κυρά - Μαρία. "Όταν ο μικρός λόρδος ξαναγύρισε, είπε: «Ή καημένη! Έκλαιγε από τή χαρά της, όπως έλεγε. Πρώτη μου φορά άκουσα πώς κλαίει κανείς κι από χαρά... Τί καλός πού είναι ο παππούς μου! Και πόσο ευχάριστο νά είναι κανείς λόρδος και κόμης... Ναι, ναι, πρέπει νά πώ πώς είμ' ευχαριστημένος πού θά γίνω κ' έγω κόμης!...

Περνώντας μέ τήν ἄμαξα, τήν ἄλλην μέρα, ὁ ἄγγελος
 διηγήτορος χάδιζαι εἶδε παιδιά νά παρατρέχουν.
 Ἄναμеса τους καί ὁ Σέντρικ. Εἶπε στόν ἄμαξά νά
 σταματήσει κ' ἐκάθισεν νά δει τό ἀποτέλεσμα. Μέ
 μεγάλη χαρά εἶδε πώς αὐτός ἦταν ὁ νικητής!
 «Μπράβο Σέντρικ Ἐρρολ» φωνάζανε τά παιδιά.
 «μπράβο μικρέ λόρδε» ἔκραξε κι αὐτός βγαίνοντας
 τό κεφάλι ἔξω ἀπό τό παράθυρο τῆς ἄμαξας. Κατέ-
 βηκε ἔπειτα κι ἀκολούθησε ὡς τό σπίτι τό Σέντρικ,
 μαζί μέ τ' ἄλλα παιδιά. Καί συγκινήθηκε πολύ ὅταν
 ἄκουσε τό παιδί νά λέει στό ἄλλο, πού ἦρθε δεύτε-
 ρο, ὅτι τόν κέρδισε μόνο καί μόνο γιατί εἶχε ψηλό-
 τερα πόδια καί γιατί ἦταν μερικῆς μέρες μεγαλύτε-
 ρός του γιά νά τό παρηγορήσει, φυσικά. «Τί εὐγε-
 νικά αἰσθήματα πού ἔχει, εἶπε μέσα του. Τί δια-
 φορά ἀπό τόν ἐγωϊστή παπποῦ του, πού δέν δίνει
 τοῦ ἀγγέλου του νερό».

«Λίγα μέρες αργότερα θήγκανε μαζί και πήγανε στο ύπαιθρο μαγαζιά της μανάδισσας. Ἀφού τή ρώτησε ὁ Σέντρικ πῶς τὰ βολεύει καί τήν ἀκουσε παραπονεῖται γιά τήν ἀναδουλειά, τῆς εἶπε: «Ἐννοια σου, ἐγώ θά σοῦ ἀγοράσω ἕνα ξεστό σάλι, μιά μικρή σόμπα καί θά σοῦ δώσω λεφτά γιά νά μπορέσεις νά πολεμήσεις τή φτώχεια».

— Πώς αυτό, παιδί μου;» τόν ρώτησε σάν χαμένη ή γυναικα. «Φεύγω γιά τήν "Αγγλία, ξγίνα λόρδος, καί δέν μπορώ νά αισθάνομαι πώς ύποφέρεις» απάντησε. Στο δρόμο είπε στο δικηγόρο: «Ξέρετε τί καλή πού είναι; Κάποτε πού έπεσα καί χτύπησα, μου 'δωσε ένα μήλο γιά νά μήν κλαίω. Δέ θά τό λησμονήσω ποτέ μου. Μπορεί νά ξεχάσει κανείς αυτόν πού τό 'κανε αυτό; Πρέπει νά 'ναι άχάριστος...». Όταν άργότερα, πήγανε στο λουστράκι, τό Ντίκ, καί του είπε πώς θά του 'δινε όσα χρειάζονταν ν' άποκτήσει δικό του μαγαζάκι, αυτός τόν κοίταξε κατάπληκτος κι έδειξε μέ τό τρόπο τόν πώς τόν θεώρησε τρελό. «Δέ μου 'χει στρίψει. Ντίκ, του απάντησε. "Εγίνα λόρδος καί δέ θ' άργήσω νά γίνω κόμης. Ό παλπούς μου είπε πώς μπορώ νά ξοδέψω όσα θέλω. Μου 'στειλε μ' αυτό τόν κύριο πού βλέπεις πολλά χρήματα». Αφού έδωσε στο Ντίκ αρκετές λίρες γιά νά πάρει ό,τι του χρειάζονταν, του είπε: «"Αν μου γράψεις κάποτε, σημείωσε τή διεύθυνσή μου: «Λόρδον Φαουντλερόν», έτσι θά λέγομαι τώρα. Γεια - χαρά». Αυτός σφίγγοντάς του τό χέρι μέ μάτια διακαρσμένα, προσπάθησε νά πει κάτι, αλλά δέν τά κατάφερε. Μόνον άργότερα, όταν τούς συν-

ὁδεύει, εἶπε σὸν κ. Χάβιζαμ: «Δέν ξέρετε τί παιδί
εἶναι ὁ Σέντρικ. Δέν ἔχει τ' ὁμοίῳ του...». Ἐσφίξε
καί τά δυό τά χέρια καί σάθηκε παρακολουθώντας
τοὺς ὥσπου χάθηκαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

Τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στό μαγαζί τοῦ κύρ - Χόμπς καί τοῦ χάρισε ἓνα ρολοί μέ ἀλυσίδα καί μιὰ πίτα. Συγκινημένος αὐτός, ἀφησε στό κασόνι τὸ κουτί μέ τὰ δῶρα, γιὰ νά σκουπήσει τὰ δακρυσμένα μάτια του. «Ἐχω χαράξει στό πίσω μέρος του: «Εὐθύμιο τοῦ λόρδου Φαουνβλερόν στόν παλιό τὸν φίλο κ. Χόμπς». Νά τὰ διαβάξετε συχνά. Πολύ θά λυπηθῶ ἂν μέ λησμονήσετε. «Δέν μπορῶ νά σέ ξεχάσω ποτέ, τοῦ ἀποκρίθηκε, μονάχα σὺ νά μὴ μέ ξεχάσεις ἅμα ἀνακατευτεῖς μέ τούς ἐπίσημους». «Ποτέ δέ θά σᾶς λησμονήσω. Πιστεύω πῶς πολύ θά χαρεῖ ὁ παππούς μου νὰ σᾶς γνωρίσει. Μπορεῖ καί νὰ σᾶς καλέσει νά ῥθετε στήν Ἀγγλία, ἅμα τοῦ μιλήσω γιὰ σᾶς. Δέν πιστεύω νὰ τοῦ ἀρνηθεῖτε αὐτὴ τὴ χάρη...». «Θά ῥθω, ἀγόρι μου, τὸ δίχως ἄλλο θά ῥθῶ, μὰ ὄχι γιὰ κανέναν ἄλλο. Γιὰ σένα μοναχά...».

Μάνα και γιός είχαν αποχαιρετήσει με δακρυσμένα μάτια τόν τόπο τους κι ανέβει στο θαλάσσι πού σφύριζε, έτοιμο νά σαλπάρει, όταν ένα άγόρι σκαρφάλλωσε διαστικά κ' έδωσε στο Σέντρικ κάποιο μικρό πακέτο. Ήταν ο Ντίκ, πού πήγε νά του χαρίσει ένα κόκκινο κασκόλ. «Πάρ' το, του έίπε, και κοίτα να τυλίξεις τού λαιμό σου καλά, για νά μήν κρυώσεις». Πρίν προλάβει νά του απαντήσει ο μικρός λόρδος, ο λουστράκος έφυγε τρέχοντας γιατί οι ναύτες έτοιμάζονταν νά σηκώσουν τή σκάλα.

Καθώς τό πλοίο άρχισε ν' άρχειλάει, ή κυρία Έρρολ καί τό άγόρι της έβλεπαν μέ συγκίνηση τούς φίλους πού από τήν παραλία κινούσανε μαντήλια, κι άκουγαν νά φωνάζουν «Καλό ταξίδι», «σύрте στό καλό», «νά μās θυμόσαστε». Όταν πιά ξεμάκρυναν ό Σέντρικ έπεσε στή μητρική άγκαλιά μέ λυγμούς.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Σέντροικ ἀνέβηκε στὸ κατὰ-
στρωμα τοῦ πλοίου κι ἄρχισε νὰ περιεργάζεται τὰ
διάφορα ἐξαρτήματα. Ταξιδιώτες, πού εἶχαν μάθει
τὴν ἱστορία του, τὸ περιτριγύριζαν καὶ τοῦ πιάνανε
κουβέντα. Μερικοὶ ναῦτες, τοῦ μιλοῦσαν γιὰ θα-
λασσινὰ τέρατα, γιὰ ναυάγια, γιὰ γοργόνες καὶ γιὰ
λάφους ἀπὸ ἄμμο πού θρίσκονταν κάτω ἀπὸ τὰ
κύματα, γιὰ χίλια δυὸ παράξενα πράγματα. Τὸ
ἄκουγε μὲ προσοχή, διασκέδαζε, ἀπαντοῦσε προ-
θυμὰ σ' ὅ,τι τὸν ρωτοῦσαν. Πρὶν περάσουνε τρεῖς
τέσσερες μέρες οἱ θαλασσινοὶ εἶχανε γίνει φίλοι
του κι αὐτὸς σωστός θαλασσόλυκος! Ἰδιαιτέρᾳ εἶχε
συνδεθεῖ μὲ τὸν μαρνέρο Τζέροου, πού ἐπέμενε πῶς
εἶχε ταξιδέψει κάποιον τρεῖς χιλιάδες φορές. Σὲ κάθε
του ταξίδι, ἔλεγε, τὸ καράβι εἶχε ναυαγήσει κι αὐ-
τὸς εἶχε βρεθεῖ σὲ νησιά πού ζοῦσαν ἄγριοι.

Διασκευή Σ. Π.
Σχεδ. Μ. ΠΡΩΤΟΓΕΡΙΔΗ

(Συνεχίζεται)

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ
ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ
 Γραφεία Συντάξεως: Λυκαβηττού 1 - Τηλ. 3613.571

Α' Περίοδος 1924-1941 - Β' Περίοδος Έτος 34ο - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1978 - ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 3

Επιτροπή συντάξεως του Περιοδικού

ΧΑΡ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ, ΣΤΑΘΗΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ,
 Π. ΤΣΑΚΡΗΣ, ΜΙΧ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ,
 ΖΩΗΣ ΓΙΑΚΟΥΜΗΣ
 Σύμβουλος για την επιμέλεια της ύλης
 ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθύνσεις σύμφωνα με το Ν.Δ. 346/69 άρθρο 2:
 ΕΝΟΦ. ΠΑΝΤΑΖΙΔΗΣ
 Δημ. Γούναρη 9 - Αγ. Παρασκευή
 Υπεύθυνος Τυπογραφείου:
 ΤΡΥΦΩΝ ΤΣΟΥΚΑΣ Πανσανίου 10 - ΑΘΗΝΑΙ Τ.Τ. 458

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5 - Έτησια συνδρομή: Έσωτ. Δρχ. 50 (διδά τα Σχολεία Δρχ. 40) - Έξωτ. £ 1 ή § 3

ΕΞΟΦΛΗΣΗ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ: Παρακαλούμε θερμά α) όσους καθυστερούν το χρέος τους στο περιοδικό να φροντίσουν το συντομότερο για την εξόφλησή του, β) τα έμβρασμα να γίνονται απρόσωπα: Ε.Ε.Σ.Ν., Λυκαβηττού 1, Αθήνας.

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

Γ. ΑΘΑΝΑΣ: 'Ακαδημαϊκός
 Γ. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ: Καθηγητής της
 Παντείου 'Αν. Σχ. 'Επιστημών
 Ι. ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ: 'Ακαδημαϊκός
 Β. ΚΟΥΡΙΑΣ: Καθηγητής Πανεπιστημίου 'Αθηνών
 Γ. ΚΟΥΡΝΟΤΟΣ: Γεν. Διευθυντής
 Υπουργ. Πολιτισμού και 'Επιστημών

ΟΡ. ΛΟΥΤΙΔΗΣ: 'Ομότ. Καθηγητής
 Πανεπιστημίου 'Αθηνών
 Θ. ΠΕΤΣΑΛΗΣ - ΔΙΟΜΗΔΗΣ: 'Ακαδημαϊκός
 Μ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ: 'Ακαδημαϊκός
 Α. ΤΕΡΖΑΚΗΣ: 'Ακαδημαϊκός
 ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ: 'Ακαδημαϊκός

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

Κ. ΠΑΛΑΜΑ - Σ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ: Χριστουγεννιάτικα ποιήματα	1
Ε. ΒΑΝ ΝΤΑ ΓΚ: Της Αγίας ημέρας	1
Θ. ΜΥΡΙΒΗΛΗ: Παιδαγωγική	2
Θ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ: 'Ο θρησκευτικός λυρισμός	2
Π. ΝΙΡΒΑΝΑ: 'Η γαλοπούλα του θαύματος	3
Α. ΒΑΡΕΛΛΑ: 'Η Φούντου κι ό 'Αλέξης	4
Γ. ΜΟΥΣΤΑΚΗ: 'Η Νέα Μονή Χίου	6
Γ. ΜΕΓΑ: 'Ο μύλος	7
Μ. ΠΡΩΤΟΓΕΡΙΔΗ: 'Η Ιστορία του Ε.Ε.Σ. εικονογραφημένη	8
Χ. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΥ: Μιά χιονισμένη μέρα	10
Κ. ΡΩΜΑΙΟΥ: Τό δέντρο και τό καράβι στά Χριστουγεννιάτικα έθιμα	11
Δ. Π.: Τό ρολόι	12
Γ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ: Πρότυπο ελευθερίας	13
Χ.: 'Ο Τζάκ και ή φασολιά	14
ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΟΜΑΔΩΝ Ε.Ε.Σ.Ν.	20
ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: Νέοι Δρόμοι	21
ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: 'Ερυθροσταυριστές ειδήσεις	22
ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ	28
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ - ΜΑΘΗΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ	29
Φ. ΜΠΑΡΝΕΤ: 'Ο μικρός λόρδος	31
Στίχοι - Σχέδια Α. ΒΩΤΤΗ στό β' εσωφύλλο	

CONTENTS

Page

K. PALAMAS - S. PANAGIOTOPOULOS: Christmas Poems	1
E. VAN DYCK: Holy Day	1
S. MYRIVILIS: Pedagogy	2
TH. CONSTANTINOU: The religious Lyricism	2
P. NIRVANAS: The Turkey of the Miracle	3
A. VARELLA: Fountou and Alexis	4
G. MOUSTAKIS: «Nea Moni» on Chios Island	6
G. MEGAS: The Mill	7
M. PROTOGERIDIS: The Illustrated History of the H.R.C.	8
CH. ADAMOPOULOS: A Snowy Day	10
K. ROMEOU: The Tree and the Ship in the Christmas Customs	11
D. P.: The Clock	12
G. METALLINOS: Model of Freedom	13
X.: Jack and the Bean-Plant	14
FROM H.R.C. JUNIORS ACTIVITIES	20
EDITORIAL: New Ways	21
EDITORIAL: Red Cross News	22
READERS' COLLABORATION	28
PUZZLES-STUDENTS' SKETCHES	29
F. BARNET: The Little Lord (novel)	31
Verses - A. VOTTIS Sketches in the b' Inner Cover	

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ είναι αντίγραφο Κυπριακής τοιχογραφίας 15ου αιώνας, εύγενική προσφορά του οίκου «Λοτήρ» των κυρίων 'Αλ. και Ε. Παπαδημητρίου.

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

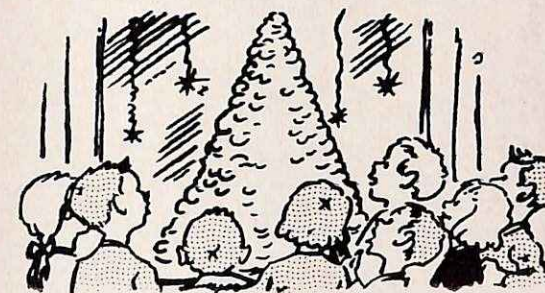

ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ

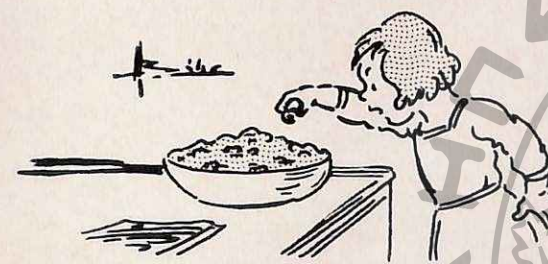
Καλήν έσπέραν, φίλοι μου. "Αν είναι όρισμός σας τά φετινά τά κάλαντα θά πώ στ' άρχοντικό σας, κι άν θέτε τραγουδέιστε τα καί σείς μαζί μου τώρα χτυπώντας τό ταμπούρλο σας μ' όση μπορείτε φόρα.

Χριστός γεννάται σήμερα εν Βηθλεέμ τη πόλει!

'Αγάλλονται οι ούρανοι,
 κ' έχουν πανήγυρη τρανή
 από ημέρες κάμπουσες οι πιτσιρίκοι δλοι,
 γιατί τό Χριστουλάκη μας πολύ τόν αγαπάνε,
 αλλά συγχρόνως και γιατί
 ξέρουν πώς τάπη τη γιορτή
 γλυκά πολλά θά φάνε!

Παντού τραγούδια, μουσική!
 Κ' οι κουραμπιέδες οι λευκοί
 μέσ στη βιτρίνα ύψώνονται ώσαν ούρανοξύστης,
 κι όλόγυρά τους τά παιδιά
 ψάλλουν μ' όλόχαρη καρδιά...
 ... τό δόξα εν ύψίστοις!

Νά κ' ή Λουλου, πού από προχθές δέ συλλογιέται
 (έλλο,
 παρά πώς τά Χριστούγεννα ψητό θά φάει γάλο!

Και σήμερα, από την αύγή
 εύθυσ σηκώνεται γοργή
 κ' ή λιχουδιά την όδηγεί
 πρός την κουζίνα τώρα,
 κι όλο στό τζάκι άκουμπά
 κι από τη γέμιση τσιμπτά,
 χωρίς νά λείπει ώρα!

Μικροί, μικρές χοροπηδούν. 'Αλλ' όμως και θυμούνται,
 πώς τέτοια σήμερα γιορτή δέν πρέπει μοναχά
 τις ίδιές τους όμορφες χαρές νά συλλογιούνται,
 μά και τά δύστυχα φτωχά
 πού τη χαρά στερούνται.
 Κι ό,τι μπορούν τούς δίνουνε. Φαί, λεφτά, ρουχάκια.
 "Ω, πόση τώρα νιώθουνε χαρά τά φτωχαδάκια!
 Μά κ' οι μικροί πού δώσανε χάρουν γι' αυτό κ'
 (έκείνοι,
 κι άπ' τη σπηλιά ό Χριστούλης μας χίλιες εύχές
 (τούς δίνει!

ΕΝΙΕΧΥΣΑΤΕ ΤΟ ΕΡΓΟΝ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΕΤ